

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

7 декември 1991 година*

„Конкуренция – Понятия за споразумение и съгласувана практика – Колективна отговорност – Носи ли отговорност страната при нарушение”

По дело T-6/89

Enichem Anic S.p.A., дружество, регистрирано по италианското законодателство, със седалище в Палермо (Италия), за което се явяват адв. G. Guarino и адв. Mario Siragusa, адвокати от адвокатската колегия в Рим, адв. G. Arcidiacono, адвокат от адвокатската колегия в Милано, и адв. Giuseppe Scassellati Sforzolini, адвокат от адвокатската колегия в Болоня, със съдебен адрес в Люксембург в адвокатската кантора на адв. Arendt и Harles, 4 avenue Marie-Thérèse,

ищец,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява адв. A. McClellan, главен юридически съветник, и г-н G. Marengo, юридически съветник, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Roberto Hayder, представител на правната служба, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

с предмет отмяна на Решение на Комисията от 23 април 1986 г. относно процедура за прилагане на член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.149-полипропилен, ОВ L 230, 1986 г., стр. 1),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(първи състав),

в състав: г-н J.L. Cruz Vilaça, председател, г-н R. Schintgen, г-н D.A.O. Edward, г-н H. Kirschner и г-н K. Lenaerts, съдии,

генерален адвокат: г-н B. Vesterdorf,

секретар: г-н H. Jung,

като взе предвид писмената фаза на производството и след устните становища от съдебното заседание, проведено от 10 до 15 декември 1990 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат Monte на заседанието на 10 юли 1991 г.,

---

* Език на производството: италиански.

Решение

Факти и обстоятелства по делото

1. Това дело се отнася до решение на Комисията за налагане на глоба на петнадесет производители на полипропилен за нарушение на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО. Стоката, която съставлява предмета на оспорваното решение (отгук нататък наричано „решението”), - полипропилен, представлява един от основните необработени термопластични полимери. Той се продава на обработващи предприятия за превръщането му в крайни стоки или полуфабрикати. Най-големите производители на полипропилен имат асортимент от над 1000 различни категории, покриващи широк спектър на крайна употреба. Основните категории на полипропилен са рафия, хомополимерна инжекционна отливка, кополимерна инжекционна отливка, удароустойчив кополимер и филм. Предприятията, за които се отнася решението, са всичките основни нефтохимични производители.
2. Западноевропейският пазар на полипропилен се снабдява почти изключително от производствени установки, базирани в Европа. Преди 1977 г., този пазар е бил снабдяван от десет производители, а именно - Montedison (сега - Montepolimeri SpA), Hoechst AG, Imperial Chemical Industries PLC и Shell International Chemical Company Limited (наричани „голямата четворка”), които заедно покриват 64% от пазара, Enichem Anic SpA в Италия, Rhône-Poulenc S.A. във Франция, Alcodia в Испания, Chemische Werke Hüls и BASF AG в Германия и Chemie Linz AG в Австрия. След изтичането на контролиращите патенти, държани от Montedison, седем нови производители са се включили в Западна Европа през 1977 г.: Amoco и Hercules Chemicals N.V. в Белгия, ATO Chimie S.A. и Solvay et Cie S.A. във Франция, SIR в Италия, DSM N.V. в Нидерландия и Taqsa в Испания. Saga Petrokjemi AS & Co, норвежки производител, се е включил в средата на 1978 г. и Petrofina S.A. - през 1980 г. Появата на нови производители с номинален капацитет от около 480 000 тона е довела до значително увеличение на производствения капацитет в Западна Европа, което в продължение на няколко години не е отговаряло на увеличението на търсенето на този пазар. Това е довело ниска степен на използване на производствения капацитет, който обаче постепенно е нараснал между 1977 г. и 1983 г. от 60 % до 90 %. Според решението, от 1982 г. предлагането и търсенето почти са се изравнили. Независимо от това през по-голямата част от периода, обхванат от проверката (1977-1983 г.), пазарът на полипропилен се е характеризирал или с ниска рентабилност, или със значителни загуби в резултат, по-специално, на въздействието на фиксираните цени и на увеличението на цената на суровината - пропилен. Според решението (точка 8), през 1983 г. дружеството Montepolimeri SpA е държало 18% от европейския пазар на полипропилен, Imperial Chemical Industries PLC, Shell International Chemical Company Limited and Hoechst AG са държали всяко една от тях по 11%, Hercules Chemicals N.V. - малко под 6%, ATO Chimie S.A., BASF AG, DSM N.V., Chemische Werke Hüls, Chemie Linz AG, Solvay et Cie S.A. и Saga Petrokjemi AS & Co - от 3 до 5% и Petrofina S.A. - около 2%. Решението посочва, че е съществувала значителна търговия на полипропилен, тъй като всеки един от производителите на ЕИО е доставял стоката в повечето, ако не във всички държави-членки.

3. Enichem Anic S.p.A. (по-нататък наричано „Anic”) е било един от производителите, доставчици на пазара от преди 1977 г. Неговото положение на пазара на полипропилен е било на среден производител с пазарен дял от между 2.7 и 4.2%. То се е оттеглило от пазара през пролетта на 1983 г., като е прехвърлило своята дейност по производството на полипропилен на Montepolimeri SpA в края на м. октомври 1982 г.

4. На 13 и 14 октомври 1983 г. служители на Комисията в изпълнение на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 от 6 февруари 1962 г., първия регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204, отгук нататък наричан „Регламент № 17”), са извършили едновременни проверки в следните предприятия-производители на полипропилен, които извършват доставки на пазара на Общността:

ATO Chimie S.A., сега Atochem (наричано по-нататък „АТО”),
BASF AG (наричано по-нататък „BASF”),
DSM N.V. (наричано по-нататък „DSM”),
Hercules Chemicals N.V. (наричано по-нататък „Hercules”),
Hoechst AG (наричано по-нататък „Hoechst”),
Chemische Werke Hüls (наричано по-нататък „Hüls”),
Imperial Chemical Industries PLC (наричано по-нататък „ICI”),
Montepolimeri SpA, now Montedipe (наричано по-нататък „Monte”),
Shell International Chemical Company Limited (наричано по-нататък „Shell”),
Solvay et Cie S.A. (наричано по-нататък „Solvay”),
BP Chimie (наричано по-нататък „BP”).

Проверки не са били извършвани помещенията на Rhône-Poulenc S.A. („Rhône-Poulenc”), нито в тези на Anic.

5. След проверките Комисията е изпратила искане за информация по силата на член 11 от Регламент № 17 (по-нататък наричано „искане за информация”) не само на упоменатите по-горе предприятия, но също така и на следните предприятия:

- Amoco,
- Chemie Linz AG (наричано по-нататък „Linz”),
- Saga Petrokjemí AS & Co, което сега е част от Statoil (наричано по-нататък „Statoil”),
- Petrofina S.A. (наричано по-нататък „Petrofina”),
- Enichem Anic SpA (наричано по-нататък „Anic”).

Linz, австрийско предприятие, е оспорило компетентността на Комисията и е отказало да отговори на искането за информация. В съответствие с член 14, параграф 2 от Регламент № 17 тогава служителите на Комисията са извършили проверки в помещенията на Anic и Saga Petrochemicals UK Ltd, английско дъщерно дружество на Saga в Обединеното кралство, и на търговските агенти на Linz, установени в Обединеното кралство и във Федерална република Германия. Искане за информация не е било изпращано на Rhône-Poulenc.

6. Доказателствата, събрани в хода на тези проверки и в резултат на исканията за информация, са довели Комисията до заключение, че между 1977 г. и 1983 г. въпросните производители в нарушение на член 85 от Договора за ЕИО чрез редица

ценови инициативи редовно са определяли целеви цени и са развили система на контрол на разпределението между тях на годишния обем на достъпния пазар според договорения процент или определения тонаж. В резултат на това на 30 април 1984 г. Комисията е взела решение до образува производство по член 3, параграф 1 от Регламент № 17 и през м. май 1984 г. е изпратила писмено изложение на възраженията на упоменатите по-горе предприятия с изключение на Anic и Rhône-Poulenc. Всички адресати са подали писмени отговори.

7. На 24 октомври 1984 г. инспекторът, назначен от Комисията се е срещнал с юридическите съветници на адресатите на изложенията на възраженията за уточняване на някои процедурни въпроси, свързани с заседанието като част от административната процедура, която е трябвало да започне на 12 ноември 1984 г. По време на това заседание Комисията е обявила в резултат на аргументите, представени от предприятията в своите отговори на изложението на възраженията, че в скоро време тя ще им изпрати допълнителен материал, подкрепящ доказателствата, които вече са им били представени по отношение на прилагането на ценовите инициативи. На 31 октомври 1984 г. Комисията е изпратила на юридическите съветници на предприятията пакет документи, състоящ се от копия от инструкциите за цените, дадени от производителите на своите търговски отдели, заедно с таблици, обобщаващи тези документи. С цел да се осигури защита на търговската тайна, за изпращането на тези материали да били въведени определени условия, по-специално, документите не е следвало да бъдат предоставяни на търговските отдели на предприятията. Адвокатите на редица предприятия са отказали да приемат тези условия и са върнали документацията преди съдебното заседание.

8. С оглед на информацията, предоставена с писмените отговори на изложението на възраженията, Комисията е взела решение да включи в производството също така Anic и Rhône-Poulenc. За тази цел изложение на възраженията, подобно на изложението на възраженията, изпратено на другите петнадесет предприятия, е било изпратено на тези две предприятия на 25 октомври 1984 г.

9. Първото заседание на заседанието се е състояло от 12 до 20 ноември 1984 г. По време на това заседание всички предприятия са били изслушани с изключение на Shell (което е отказало да участва в каквото и да е изслушване), както и Anic, ICI и Rhône-Poulenc (които са сметнали, че не са имали достатъчна възможност да подготвят защитата си).

10. По време на това заседание, няколко предприятия са отказали да разглеждат въпроси, повдигнати в документацията, която им е била изпратена на 31 октомври 1984 г., като са заявили, че Комисията изцяло е променила насоката на производството и че най-малкото е следвало да им бъде предоставена възможност да подадат писмени становища. Други предприятия са заявили, че те не са разполагали с достатъчно време да проучат въпросните документи преди съдебното заседание. Съвместно писмо във връзка с това е било изпратено на Комисията на 28 ноември 1984 г. от адвокатите на BASF, DSM, Hercules, Hoechst, ICI, Linz, Monte, Petrofina и Solvay. С писмо от 4 декември 1984 г., Hüls се е присъединило към позицията, изложена в съвместното писмо.

11. Впоследствие на 29 март 1985 г. Комисията е изпратила на предприятията нов комплект документи, който съдържа инструкциите относно цените, дадени от предприятията на техните търговски отдели, придружени с ценови таблици, както и резюме на доказателствата относно всяка ценова инициатива, за които е имало налични документи. Тя е поискала от предприятията да отговорят писмено и при предстоящи съдебни заседания, и е заявила, че отменя първоначалните ограничения относно уведомяване на търговските отдели.

12. С друго писмо от същата дата Комисията е отговорила на аргумента, повдигнат от адвокатите, че тя не е определила ясно правния характер на картела, за който се твърди, по смисъла на член 85, параграф 1, и е поканила предприятията да подадат писмени и устни становища.

13. Втората сесия на заседанието се е състояла от 8 до 11 юли 1985 г. и на 25 юли 1985 г. Anic, ICI и Rhône-Poulenc са подали своите становища, а другите предприятия (с изключение на Shell) са коментирали въпросите, повдигнати в двете писма на Комисията от 29 март 1985 г.

14. Предварителният протокол от заседанието, заедно с цялата съпътстваща информация, е бил предоставен на членовете на Консултативния комитет по ограничителните практики и доминантни позиции (по-нататък наричан „Консултативния комитет“) на 19 ноември 1985 г. и изпратен на ищците на 25 ноември 1985 г. Консултативният комитет е дал своето становище по време на 170-то си заседание на 5 и 6 декември 1985 г.

15. В края на тази процедура Комисията е приела оспорваното решение на 23 април 1986 г., което има следния диспозитив:

„Член 1

ANIC SpA, ATO Chemie SA (понастоящем Atochem), BASF AG, DSM N.V., Hercules Chemicals N.V., Hoechst AG, Chemische Werke Hüls (понастоящем Hüls AG), ICI PLC, Chemische Werke LINZ, Montepolimeri SpA (понастоящем Montedipe), Petrofina S.A., Rhône-Poulenc S.A., Shell International Chemical Co. Ltd, Solvay & Cie и SAGA Petrokjemij AG & Co. (понастоящем част от Statoil) са нарушили член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, като са участвали:

- в случая с ANIC, приблизително от м. ноември 1977 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г.,
- в случая с Rhône-Poulenc, приблизително от м. ноември 1977 г. поне до края на 1980 г.,
- в случая с Petrofina, от 1980 г. до най-рано през м. ноември 1983 г.,
- в случая с Hoechst, ICI, Montepolimeri и Shell, приблизително от средата на 1977 г. поне м. ноември 1983 г.,
- в случая с Hercules, LINZ и SAGA, и Solvay, приблизително от м. ноември 1977 г. поне м. ноември 1983 г.,
- в случая с ATO, не по-рано от 1978 г. поне до м. ноември 1983 г.,
- в случая с BASF, DSM и Hüls, приблизително от между 1977 г. и 1979 г. поне до м. ноември 1983 г.,

в споразумение и съгласувана практика, започващи от средата на 1977 г., чрез които производителите, които доставят полипропилен на територията на ЕИО:

а) са сключвали договори помежду си и са се срещали редовно (от началото на 1981 г. – два пъти месечно) по време на тайни срещи за обсъждане и определяне на техните търговски политики;

б) са определяли „индикативни“ (или минимални) цени от време на време за продажбата на стоката във всяка държава-членка на ЕИО;

в) са договаряли различни мерки с цел улесняване прилагането на такива индикативни цени, включително (основно) временни ограничения на производството, обмен на подробна информация за своите доставки, провеждане на местни срещи и от края на 1982 г. – система за „счетоводно управление“, целяща прилагане на увеличения на цените към индивидуални потребители;

г) са въвели едновременно увеличение на цените в изпълнение на упоменатите цели;

д) са поделили пазара чрез определяне за всеки производител на годишна индикативна стойност на продажбите или „квота“ (през 1979 г., 1980 г. и поне през част от 1983 г.) или, при липса на окончателно споразумение, обхващащо цялата година, - чрез налагане на производителите да ограничат своите месечни продажби чрез позоваване на определен предходен период (1981 г., 1982 г.)

Член 2

С настоящото решение предприятията, изброени в член 1 са длъжни да прекратят упоменатото по-горе нарушение и да се въздържат по отношение на своите полипропиленови операции от каквото и да е споразумение или съгласувана практика, които могат да имат същия предмет или действие, включително всеки обмен на информация, нормално обхванат от търговската тайна, чрез който страните се информират пряко или косвено за производството, доставките, количествата на склад, продажните цени, разходите или инвестиционните планове на други индивидуални производители, или чрез който те са били в състояние да контролират придържането към всяко изрично или мълчаливо споразумение или към всяка съответна практика, обхващаща споделяне на цени или пазар вътре в ЕИО. Всяка система за обмен на обща информация, в която производителите участват (като Fides) трябва да се осъществява по начин, който да изключва поведението на индивидуалните производители да може бъде идентифицирано, и по-специално, предприятията трябва се въздържат да обменят помежду си информация всяка допълнителна информация от значение за конкуренцията, която не е обхваната от такава система.

Член 3

Във връзка с установените в член 1 нарушения на посочените предприятия се налагат следните глоби:

(i) на ANIC SpA – глоба от 750 000 ECU, или 1 103 692 500 ITL;

(ii) на Atochem - глоба от 1 750 000 ECU, или 11 973 325 FRF;

- (iii) на BASF AG - глоба от 2 500 000 ECU, или 5 362 225 DEM;
- (iv) на DSM N.V. - глоба от 2 750 000 ECU, или 6 657 640 NLG;
- (v) на Hercules Chemicals N.V. - глоба от 2 750 000 ECU, или 120 569 620 BEF;
- (vi) на Hoechst AG - глоба от 9 000 000 ECU, или 19 304 010 DEM;
- (vii) на Hüls AG - глоба от 2 750 000 ECU, или DEM 5 898 447.50 DEM;
- (viii) на ICI PLC - глоба от 10 000 000 ECU, или 6 447 970 GBP;
- (ix) на Chemische Werke LINZ - глоба от 1 000 000 ECU, или 1 471 590 000 ITL;
- (x) на Montedipe - глоба от 11 000 000 ECU, или 16 187 490 000 ITL;
- (xi) на Petrofina S.A. - глоба от 600 000 ECU, или 26 306 100 BEF;
- (xii) на Rhône-Poulenc S.A. - глоба от 500 000 ECU, или FF 3 420 950;
- (xiii) на Shell International Chemical Co. Ltd - глоба от 9 000 000 ECU, или 5 803 173 GBP;
- (xiv) на Solvay & Cie - глоба от 2 500 000 ECU, или 109 608 750 BEF;
- (xv) на Statoil Den Norske Stats Oljeselskap AS (понастоящем, включващо SAGA Petrokjemi) - глоба от 1 000 000 ECU, или 644 797 GBP.

Член 4

...

Член 5

...”

16. На 8 юли 1986 г., окончателният протокол от заседанието, включващ поправки, добавки и заличавания на текста, поискани от ищците, им е бил изпратен.

Процедура

17. Това са обстоятелствата, при които с искова молба, постъпила в секретариата на Съда на Европейските общности на 31 юли 1986 г., ищецът е предявил иск за отмяна на решението. Тринадесет от останалите четиринадесет адресати на решението също така са предявили искове за неговата отмяна (по дела T-1/89 до T-4/89 и T-7/89 до T-15/89).

18. Писмената процедура изцяло е била проведена пред Съда.

19. С разпореждане от 15 ноември 1989 г., Съдът е препратил това дело и другите тринадесет дела на Първоинстанционния съд в изпълнение на член 14 от Решение на Съвета от 24 октомври 1988 г. за създаване на Първоинстанционен съд на Европейските общности (по-нататък наричано „Решението на Съвета от 24 октомври 1988 г.”)

20. В изпълнение на член 2, параграф 3 от Решението на Съвета от 24 октомври 1988 г. председателят на Първоинстанционния съд е определил генерален адвокат.

21. С писмо от 3 май 1990 г., съдебният секретар на Първоинстанционния съд е поканил страните на неформална среща с цел определяне на организацията на устната процедура. Тази среща се е състояла на 28 юни 1990 г.

22. С писмо от 9 юли 1990 г., съдебният секретар на Първоинстанционния съд е поискал страните да представят своите становище по евентуално съединяване на

дела Т-1/89 до Т-4/89 и Т-6/89 до Т-15/89 за целите на устната процедура. Нито една страна не е подала възражения по този въпрос.

23. С разпореждане от 25 септември 1990 г., Първоинстанционният съд е съединил упоменатите по-горе дела за целите на устната процедура с оглед на връзката между тях в съответствие с член 43 от Процедурните правила, приложими в този момент *mutatis mutandis* към производство пред Първоинстанционния съд по силата на член 11, алинея 3 от Решение на Съвета от 24 октомври 1988 г.

24. С Определение от 15 ноември 1990 г. Първоинстанционният съд се е произнесъл по исканията за поверителни мерки, предявени от ищците по дела Т-2/89, Т-3/89, Т-9/89, Т-11/89, Т-12/89 и Т-13/89 и ги е уважил отчасти.

25. С писма, постъпили в секретариата на Първоинстанционния съд между 9 октомври и 29 ноември 1990 г., страните са отговорили на въпросите, които поставени им в писмо от Първоинстанционния съд, което им е било изпратено от съдебния секретар на 19 юли 1990 г.

26. В светлината на отговорите, дадени на неговите въпроси, след изслушване на доклада на съдията-докладчик и след изслушването на заключението на генералния адвокат, Първоинстанционният съд е взел решение да открие устната фаза на производството без провеждане на подготвително проучване.

27. Страните са представили устната си защита и са отговорили на въпросите от страна на Първоинстанционния съд на заседание, състояло се от 10 до 15 декември 1990 г..

28. Генералният адвокат е представил своето заключение на заседание на 10 юли 1991 г.

Заключения на страните

29. Дружеството Enichem Apic твърди, че Първоинстанционният съд следва да:

(i) отмени изцяло или частично Решението на Комисията от 23 април 1986 г. (IV/31.149 - Полипропилен) по отношение на ищеца;

(ii) алтернативно, да отмени или да намали размера на глобата, наложена на ищеца;
и

(iii) да осъди Комисията да заплати всички разноски на ищеца.

Комисията твърди, че Първоинстанционният съд следва:

(i) да отхвърли иска;

(ii) да осъди ищеца да заплати разноските.

По същество

30. Необходимо е да се разгледат:

Първо, основанията на исканията на ищеца по отношение на твърдяното нарушение на право на защита, извършено от страна на Комисията, доколкото:

- 1) тя не е изложила в изложението на възраженията всички възражения, които тя впоследствие е подкрепила срещу ищеца в решението, като по такъв начин е наложила колективна отговорност на ищеца,
- 2) окончателният протокол от заседанието не е бил изпратен на членовете на Комисията или на Консултативния комитет,
- 3) тя не е изпратила на ищеца доклада на инспектора, и
- 4) тя не е отчетела особеното положение на ищеца в административната процедура;

второ, основанията на исканията на ищеца по отношение на доказателствата за извършеното нарушение относно

1) установяването на фактите, извършено от Комисията и

2) прилагането към тези факти на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО,

като се твърди, че Комисията:

- а) неправилно е дефинирала нарушението,
- б) неправилно е оценила ограничителното действие върху конкуренцията, и
- в) неправилно е оценила, как е повлияна търговията между държавите-членки;

трето, основанията на исканията на ищеца по отношение на въпроса, дали ищецът носи отговорност за нарушението;

четвърто, основанията на исканията на ищеца по отношение на мотивите на решението; и

пето, основанията на исканията на ищеца по отношение на определянето на глобата, за която се твърди, че е

- 1) частично неточна по отношение на времето,
- 2) непропорционална на продължителността на твърдяното нарушение, и
- 3) непропорционална по отношение на тежестта на твърдяното нарушение.

Права на защита

1. Нови възражения и колективна отговорност

31. Ищецът твърди, че в решението Комисията е включила срещу него възражения, които не са били изложени в конкретното изложение на възраженията, поспециално, тези, описани в член 1, буква в) от решението. Комисията не може, както се е опитала, да държи ищеца отговорен за участие в картел по принцип и в резултат на това да разпростира косвено тази отговорност към поведение, проявено от картела, но което не може пряко да бъде вменено на ищеца. Следователно той не може да бъде държан отговорен за поведението, описано в член 1, буква в) от решението, за което поведение самата Комисия признава, че не може пряко да бъде вменено на него.

32. Следователно отговорността, вменена на ищеца, не отговаря на въпросите, доказани в това отношение, или на възраженията, съдържащи се в изложението на възраженията, дори ако се вземе предвид общата част на изложението, тъй като тази част, която има за цел да определи контекста, в който всяко предприятие се е държало, може да бъде разглеждано като конкретно адресирано към Anic само в пасажите, в които то е действително е посочено, но не и в пасажите, които се отнасят само за други производители.

33. Ищецът допълва, че макар и Комисията да отрича, решението предполага и имплицитно съдържа това, че Anic е участвал във всички дейности, описани в член 1 в същата степен, както и другите засегнати предприятия.

34. Комисията посочва, че този аргумент се основава на съзнателно неправилно тълкуване на член 1 от решението. Комисията не твърди в тази разпоредба, че ищецът е участвал в посочените дейности, а само това, че той е участвал в картела на производителите на полипропилен, който се е осъществявал конкретно чрез тези дейности. Решението търси отговорност от ищеца не за редица отделни нарушения, а за единно нарушение, а именно – участие в споразумение и съгласувани мерки, които имат за цел да подкрепят цените на полипропилена, които са се осъществявали във формата на различни мерки, които, взети заедно, съставляват единно нарушение.

35. Според Комисията, с доказването на участието в картела отговорността вследствие на това може да се отнася за картела като цяло. Комисията застава на становището, че отговорността на предприятие, участващо в картел, не зависи от доказването на действителното му участие във всяка отделна дейност, която е била осъществявана за постигането на общата цел. Поради това тя стига до заключението, че е нецелесъобразно в член 1 да се посочва степента на действително участие на всяко предприятие в различните инициативи, предприети с цел реализиране на картела, както и продължителността на неговото участие в картела.

36. Първоинстанционният съд констатира, че всичките възражения, заявени в член 1, буква в) от решението, са упоменати в общото или индивидуалните изложения на възраженията. Временните ограничения на производството са посочени в точки 67 и 79 от основното изложение на възраженията, обменът на подробна информация относно доставките – в точки 97 и 101, участието в местни събрания – в точка 2, буква б) от индивидуалните възражения и системата на „управление на счетоводството” – в точки 85 до 89 от основното изложение на възраженията.

37. Съдържанието на основното изложение на възраженията може да бъде предявено поотделно срещу всяко от предприятията, до които то е адресирано, включително ищеца, освен ако изложението на индивидуалните възражения не посочва в действителност обратното. По отношение на въпросните възражения, това не е така по отношение на ищеца.

38. Освен това следва да бъде посочено, че текстът на основното изложение на възраженията – по-специално точки 1 и 5 – посочва, че всички предприятия, до които това изложение е адресирано, се обвиняват за всички дейности описани в него.

39. Следователно, всички възражения, заявени в член 1, буква в) от решението, са били включени в съответното изложение, представено на ищеца, и по такъв начин не са нови възражения.

40. Въпросът, дали Комисията поддържа тези възражения по отношение на ищеца и, ако това е така, дали тя е доказала фактите, подкрепят тези възражения до необходимия правен стандарт, следва да бъде разгледан от Първоинстанционният съд при проучването на въпроса, дали нарушението е било доказано. Същото се отнася и до основанията на искането на ищеца относно твърдяната колективна отговорност, която му е вменена с решението.

2. Непредоставяне на протокола от заседанието

41. Ищецът счита, че фактът, че нито членовете на Консултативния комитет, нито членът на Комисията, който отговаря по въпросите на конкуренцията, нито другите членове на Комисията не са разполагали с окончателния протокол от изслушването, когато те са изразили своето становище или са взели своето решение, представлява процедурен порок.

42. Комисията посочва, че както членовете на Консултативния комитет, така и членовете на Комисията са разполагали с предварителната версия на протокола от съдебното заседание, която не се различава съществено от окончателната версия.

43. Тя добавя, че тя не е задължена да изпраща протокола на членовете на Консултативния комитет и че във всеки случай представители на държавите-членки са присъствали на заседанието, с изключение на представители от Гърция и Люксембург, които не са присъствали на втората сесия на заседанието, организирано от Комисията. Следователно, твърди Комисията, протоколът може да се използва от членовете на Консултативния комитет само за напомняне. По отношение на членовете на Комисията, те са разполагали не само с предварителния протокол, но и с коментарите на предприятията по този протокол.

44. По-нататък Комисията отбелязва, че тъй като членовете на Комисията и на Консултативния комитет са били в състояние да вземат своето решение при пълно познаване на фактите, решението не би било различно, ако твърдяната нередност не беше налице, и следователно тя има вторично значение (решение на Съда от 10 юли 1980 г. по дело 30/78, Distillers Company/Комисия, точка 26, Recueil, стр. 2229, и становище на стр. 2290).

45. Първоинстанционният съд констатира, че от съдебната практика на Съда на Европейските общности е видно, че предварителният характер на протокол, подаден до Консултативния комитет и до Комисията, може се равнява на порок в административната процедура, който е в състояние да доведе до нищожност на приетото в резултат на него решение на основание на незаконност само в случай че въпросният документ е съставен по такъв начин, че в материално отношение да подведе лицата, до които той е адресиран (решение от 15 юли 1970 г. по дело 44/69, Buchler/Комисия, точка 17, Recueil, стр. 733).

46. По отношение на протокола, изпратен на Комисията, трябва да бъде посочено, че наред с временния протокол Комисията е получила забележките и коментарите, направени във връзка с него от страна на предприятията, и че следователно трябва да бъде установено, че членовете на Комисията са били запознати с цялата необходима информация, преди те да приемат решението.

47. По отношение на временния протокол, изпратен на Консултативния комитет, следва да бъде отбелязано, че ищецът не е посочил в какво отношение този протокол не е бил добросъвестно и точно възпроизвеждане на заседанието, като по този начин не е доказал, че въпросният документ е изготвен по такъв начин, че да подведе членовете на Консултативния комитет по съществен въпрос.

48. Следователно това искане трябва да бъде отхвърлено.

3. Непредставяне на доклада на инспектора

49. Ищецът твърди, че спазването на правото на защита задължава той да бъде информиран за становището, което по силата своите правомощия инспекторът е длъжен да представи на генералния директор по конкуренцията.

50. Комисията счита, че тъй като докладът, който се предоставя от инспектора на генералния директор по конкуренцията, представлява доклад, изготвен от служител на Комисията, и обикновено се извършва в устна форма, той е част от вътрешната процедура за вземане на решения в Комисията и следователно не може да бъде разкриван пред предприятията.

51. Комисията също така посочва, че правомощията на инспектора не предвиждат на доклада да се даде публичност.

52. На последно място, тя твърди, че независимостта на инспектора и неговата способност да изразява своята гледна точка открито биха били застрашени, ако неговите забележки не останат поверителни. Според нея, тази гледна точка се потвърждава от разпореждането на Съда от 11 декември 1986 г. (по дело 212/86, R, ICI /Комисията, непубликувано в Recueil, точки 5 - 8), според което не е необходимо докладът на инспектора да бъде взет предвид от Съда с цел преглед по съдебен ред.

53. Първоинстанционният съд застава на становището, че съгласно правата на защита не е необходимо предприятията, които участват в процедури по член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, да могат да правят коментари по доклада на инспектора, който представлява изцяло вътрешен документ на Комисията. По този въпрос Съдът е постановил, че докладът на инспектора има характер на становище

пред Комисията, което не я обвързва по никакъв начин, като по такъв начин докладът не представлява определящ фактор, който следва да бъде взет предвид от съд на Общността при осъществяване на своя съдебен преглед (Определение от 11 декември 1986 г. по дело 212/86-R, цитирано по-горе, точки 5 - 8). Спазването на правата на защита се гарантира до необходимия правен стандарт, когато различните органи, участващи в изготвянето на окончателното решение, са били надлежно информирани относно представените от предприятията аргументи в отговор на възраженията, съобщени им от Комисията и на доказателствата, представени от Комисията в подкрепа на тези възражения (решение на Съда от 9 ноември 1983 г. по дело 322/81, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin N.V./Комисия*, точка 7, стр. 3461).

54. Също така следва да бъде посочено в това отношение, че целта на доклада на инспектора не е нито да допълни или коригира аргументите на предприятията, нито да изложи нови възражения или да представи нови доказателства срещу предприятията.

55. Следователно, спазването на правата на защита не дава правото на предприятията да изискват разкриването на доклада на инспектора с цел те да могат да правят коментари по него (виж, решението на Съда на Европейските общности (вж. решение на Съда от 17 януари 1984 г. по съединени дела 43/82 и 63/82, *VBVB и VBVB/Комисия*, точка 25, стр. 19).

56. Следователно това искане трябва да бъде отхвърлено.

4. Специално положение на ищеца в административната процедура

57. Ищецът посочва, че той е бил включен в административната процедура на по-късен етап след нейното образуване. Следователно той е бил в специално положение с оглед на това, че той не е бил напълно запознат с разменените до този момент аргументи.

58. Първоинстанционният съд констатира, че ищецът не е посочил по какъв начин неговото специално положение в административната процедура го е лишила от възможността да представи своята гледна точка по начин, който той е избрал, върху всички възражения, предявени срещу него от Комисията в изложенията на възраженията, адресирани до него, и в доказателствата, подкрепящи тези възражения или приложени към тях.

59. Фактът, че ищецът не е участвал в първата серия изслушвания, не му е попречило да заяви своята позиция по възраженията, адресирани до него, и следователно той не може да се позовава на факта, че не е бил информиран относно аргументите, които вече са били обменени между Комисията и другите предприятия.

60. Следователно специалното положение на ищеца в административната процедура не води до нарушение на правата на защита и това искане следва да бъде отхвърлено.

Доказване на нарушението

61. Според решението (точка 80, алинея 1), от 1977 г. нататък производителите на полипропилен, които извършват доставки в ЕИО, са били страни по цялостен комплекс от схеми, споразумения и мерки, решени в рамката на система от редовни срещи и непрекъснат контакт. Решението (точка 80, алинея 2) продължава, като посочва, че цялостният план на производителите е бил да се срещат и достигат до споразумение по конкретни въпроси.

62. Следователно на първо място следва да се провери, дали Комисията е установила до необходимия правен стандарт своите заключения относно фактите по отношение:

I) на периода от м. ноември 1977 г. до края на 1978 г. или началото на 1979 г., и

II) на периода от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г.

относно:

а) системата на редовни срещи,

б) ценовите инициативи,

в) мерките с цел улесняване на прилагането на ценовите инициативи, и

г) определянето на целеви тонаж и квоти,

като се вземат предвид:

а) оспорваното решение,

б) аргументите на страните, преди да се продължи нататък с

в) тяхната оценка;

след което ще бъде необходимо да се направи преглед на прилагането на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО към тези факти.

1. Установени факти

I. За периода от 1977 г. до края на 1978 г. или началото на 1979 г.

A. Оспорваното решение

63. Решението (точка 78, алинея 4) твърди, че системата от редовни срещи на производителите на полипропилен е започнала някъде в края на 1977 г., но че не е възможно да се определи точната дата, на която всеки отделен производител е започнал да присъства. То посочва, че Anic, един от производителите, за които не е доказано, че са „подкрепили” ценовата инициатива от м. декември 1977 г., признава, че е участвало в срещите от началото.

64. Независимо от това, решението (точка 105, алинеи 1 и 2) посочва, че точната дата, на която всеки отделен производител е започнал да присъства на редовните пленарни заседания, не може да бъде установена със сигурност. Датата, на която Anic, ATO, BASF, DSM и Hüls са започнали участие в споразуменията не може да бъде по-късно от 1979 г., тъй като е доказано участието на всичките тези пет производителя в системите за споделяне на пазара или за квоти, които са били първите осъществени мерки през тази година.

Б. Аргументи на страните

65. Ищецът посочва, че в решението погрешно се прави извода, че ищецът е участвал в срещите от м. ноември 1977 г. нататък. Комисията неправилно е разтълкувала отговора на Anic на искането за информация (конкретните възражения, адресирани до Monte, допълнение 27), в което се прави позоваване на конкретните възражения, отправени до Anic, в които се посочва, че срещите са започнали в края на 1970-те години и че участието на Anic би могло да бъде датирано към период, близък до началото на тези срещи. Тъй като ищецът не е разполагал вече с документи относно този период, той е преценил добросъвестно, че началото на своето участие, което той определя на 1979 г., е било близо до началото на срещите на производителите, за които то е мислило, да е през 1979 г., тоест, краят на 1970-те години.

66. По-нататък, той посочва, че решението е вътрешно противоречиво по отношение на началото на неговото участие. В точка 105 то поставя Anic в същото положение като ATO, BASF, DSM и Hüls, като признава, че няма доказателства за участието на Anic преди 1979 г. Диспозитивът, от друга страна, посочва, че Anic е участвал в нарушението от м. ноември 1977 г. нататък, докато в същото време то посочва, че ATO е участвало от 1978 г. нататък, а BASF, DSM и Hüls – от даден момент между 1977 г. и 1979 г.

67. Комисията твърди, че от ясното признание на Anic в отговора му на искането за информация следва, че то е започнало да взема участие в срещите на производителите някъде през м. ноември 1977 г.

68. Комисията посочва, че Anic не може да оттегли такова признание, предвид на това, че в отговора си то е оправдало такова изменение с факта, че към момента на своя отговор на искането за информация, то не е разполагало с документите на Комисията, което показва, че ищецът е нагодил своя отговор с оглед на доказателствата, с които разполага Комисията.

В. Оценка на Първоинстанционния съд

69. Първоинстанционният съд установява, че както Комисията е признала по време на заседанието, единственото доказателство, представено от нея да докаже участието на ищеца в срещите през въпросния период, е отговорът на ищеца на искането за информация (конкретни възражения, Monte, допълнение 27), в което той е посочил:

„Incontri fra i produttori Europei di polipropilene sono iniziati negli anni 70 intorno al termini di quel periodo. Non siamo in grado di stabilire con precisione la date in cui è iniziata la partecipazione dell'Anic, ma riteniamo si collochi in un momento prossimo all'inizio degli incontri stessi.” („Срещите между европейските производители на полипропилен започнаха през 1970-те години, към края на този период. Не сме в състояние да определим точната дата, на която Anic е започнало да взема участие, но смятаме, че това е било близко до началото на въпросните срещи”).

70. Отговорът на ищеца не може да бъде разглеждан като ясно признание за участие в срещите от м. ноември 1977 г. нататък. Ищецът дава напълно достоверно буквално и контекстуално тълкуване на своя отговор, което се подкрепя от отговора на ICI на искането за информация (основно изложение на възраженията, допълнение 8), според което, срещите на „ръководителите” и „експертите” са започнали в края на 1978 г. или в началото на 1979 г. и че Anic е участвало редовно в тези срещи през времето на присъствието си на полипропиленовия пазар между 1979 г. и 1983 г., тоест след разглеждания в момента период.

71. Освен това следва да бъде посочено, че съмнението, изразено от Комисията в самото решение (точка 105, алинея 2) чрез посочване, че датата, на която Anic, ATO, BASF, DSM и Hüls са започнали да участват в споразуменията, не може да бъде по-късно от 1979 г., също така подкрепя тълкуването, дадено от ищеца в неговия отговор на искането за информация.

72. Това съмнение също така е видно в конкретните възражения, адресирани до ищеца, в които Комисията просто възпроизвежда отговора на Anic на искането за информация, без да посочи тълкуването, което тя има намерение да даде по отношение на точното определяне на датата, на която Anic е започнало да участва на срещите, както и в общото изложение на възраженията, в което Комисията не посочва името на ищеца във връзка със срещи, проведени преди 1979 г.

73. От изложеното по-горе следва, че тъй като Комисията е могла да представи никакво доказателство в подкрепа на евентуално участие от страна на Anic преди края на 1978 г. или в началото на 1979 г., тя не е доказала неговото участие в съответствие с необходимия правен стандарт.

II. За периода от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г.

A. Система на редовни срещи

a) Оспорваното решение

74. Решението (точка 18, алинея 3; точка 78, алинея 4 и точка 105, алинея 2) обвинява ищеца, че е участвал в система от редовни срещи на производителите на полипропилен чрез редовно присъствие на заседанията до средата или края на 1982 г. (точка 19, алинея 1 и точка 78, алинея 7), когато той е прекратил участието в резултат на реорганизацията на италианската нефтохимическа промишленост и прехвърлянето на своя полипропиленов бизнес на Monte.

75. В точка 21 решението посочва, че целите на тези редовни срещи са били, по-специално, определяне на целеви цени и обеми на продажби, както и спазването им от производителите.

б) Аргументи на страните

76. Въпреки че признава, че е участвал в срещите, проведени някъде през 1979 г., ищецът поддържа, че единствената среща, неговото участие в която е било доказано от Комисията, е срещата през м. януари 1981 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 17) и че неговото участие в срещите е било вероятно прекратено в началото на 1982 г. поради състоянието на италианската химическа промишленост, както е доказано с паметните бележки от няколко срещи през 1982 г. Например, паметната бележка от срещата на 13 май 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 24) посочва, че Anic/SIR вече не идват, докато за другите производители просто се посочват като отсъстващи. Паметната бележка от срещата на 2 септември 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 30) също така посочва, че Anic вече не присъства и е разглеждан като създаващ проблеми, което се потвърждава с паметната бележка от срещата на 2 ноември 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 32). В резултат на грешка в отговора си на искането за информация (конкретни възражения, Monte, допълнение 27) Anic е помислил, че може да посочи, че е взел участие в срещата през м. октомври 1982 г. В текста на решението самата Комисия признава, че Anic не е участвал в срещите „някъде от средата или в края на 1982 г.” (решение, точка 19).

77. Ищецът твърди, че упоменаването на неговото име в таблиците и списъците, приложени към паметните бележки от срещите, не съставлява решаващо доказателство за неговото присъствие на срещите. От сравнението между всички позовавания в таблиците явно се вижда, че те са същите за периода, през който Anic изглежда да е присъствал на срещите, докато в действителност той не е присъствал.

78. Той добавя, че в много от таблиците е налице общо препращане към Anic и SIR, все едно че те са едно предприятие, въпреки че двете предприятия са в силна конкуренция и че Anic никога не би се съгласил да се създаде впечатление, че те образуват едно предприятие.

79. По-нататък ищецът поддържа, че неговото участие в срещите през въпросния период е било изцяло пасивно, и посочва, че документите, представени от Комисията с цел да докаже обратното, а именно, таблиците и списъците, приложени към паметните бележки от срещите на производителите, в които Anic и SIR се упоменават заедно, не са решаващи.

80. Той също така твърди, че в паметните бележки от срещите, като тези от 21 септември или 2 ноември 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнения 30 и 32) Anic е бил представен като проблем или като създаващ проблеми, спрямо когото е било необходимо да се окаже натиск. Това доказва, че той се е държал по конкурентен и независим начин на пазара.

81. Ищецът твърди, че неговото участие в срещите е било само спорадично, въпреки че възражението на Комисията изисква доказване на редовно присъствие на срещите като конститутивен елемент на нарушението. Той посочва, че решението е двойно

противоречиво в това отношение, тъй като с него се твърди в точка 18, че Anic е участвал редовно в срещите, но в точка 37, алинея 2, изключва Anic от списъка на редовните участници в срещите и посочва участието на Anic само в две срещи през м. януари 1981 г. (точка 33, алинея 3), но твърди, че 55 срещи са се състояли между м. септември 1979 г. и 1983 г. (Таблица 3 от решението).

82. Комисията счита, че Anic е прекратил участието си в срещите в средата или в края на 1982 г. Това твърдение се основава на отговора на Anic на искането за информация, в която той е посочил:

„Ci risulta che l'ultima partecipazione dell'Anic a una riunione di quel tipo dati al mese di ottobre 1982 a Zurigo.” („Струва ни се, че последната среща от този вид, в която Anic е взел участие, е била през м. октомври 1982 г. в Цюрих”.)

Това признание се подкрепя от факта, че Anic е взел участие през м. септември 1982 г. в определянето на квотите за 1983 г., както е посочено в два документа, открити на територията на ICI (основно изложение на възраженията, допълнения 73 и 76).

83. Тя добавя, че паметните бележки от срещите на 13 май, 21 септември и 2 ноември 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнения 24, 30 и 32), цитирани от ищеца, според които „Anic/SIR вече не идват”, „Anic представлява проблем”, „необходим е натиск” върху Anic и „Anic беше посочен като неприятност” не могат да оневинят ищеца, тъй като спазването на правилата на картела не следва да се смесва с участието в картела и паметните бележки се отнасят към период, в който Anic е престанал по-нататък да взема участие в срещите.

84. Комисията констатира, че заявяването, че едно предприятие е заемало изцяло пасивно поведение по време на тези срещи не може да бъде в защита на предприятие, което е участвало в срещите, чиято цел е била да се определят целеви цени или квоти. Разграничението между просто присъствие на срещите и възприемането на решенията, взети на тези срещи, е ирелевантно. Дори пасивно участие в тези срещи е достатъчно да позволи на конкурентите да вярват, че участникът се е обвързал да спазва договорената линия на поведение и да го изложи на критиките на неговите конкуренти, когато той се отклонява от тази линия на поведение.

85. Тя заявява по-нататък, че твърдението, че участието на Anic е било само спорадично е в противоречие с отговора на ICI на искането за информация (основно изложение на възраженията, допълнение 8), в което ищецът е изброен сред редовните участници в срещите. Комисията счита, че Anic е прекратил редовното си участие едва през средата на 1982 г., а не в началото на тази година. Тя посочва, че ако тя не е била в състояние да изготви точен списък на срещите, в които Anic е присъствал, то това е било така, понеже Anic, за разлика от другите производители, не е запазил пътните документи на служителите, които са били изпратени на срещите.

86. В интерес на конкуренцията, Комисията добавя, че въпреки твърденията на ищеца, в много документи имената на Anic и SIR не са свързани.

в) Оценка на Първоинстанционния съд

87. Първоинстанционният съд констатира, че от отговора на ищеца на искането за информация (конкретни възражения, Monte, допълнение 27), във връзка с отговора на ICI на искането за информация (основно изложение на възраженията, допълнение 8) е видно, че Комисията е установила в съответствие с необходимия правен стандарт, че Anic е участвал в редовни срещи на производителите на полипропилен от края на 1978 г. или началото на 1979 г. нататък.

88. По отношение на началото на участието на Anic в срещите, може да бъде посочено, че отговорът на ICI на искането за информация включва ищеца, за разлика от други двама производителя, сред редовните участници в срещите на „ръководителите” и „експертите” от 1979 г. нататък. Този отговор следва да бъде тълкуван, като определящ началото на участието на Anic към началото на системата от срещи на „ръководителите” и „експертите”, която е била установена в края на 1978 г. или началото на 1979 г.

89. Отговорът на ICI на искането за информация се потвърждава по този въпрос от тълкуването, което в своето писмено становище пред Първоинстанционния съд, ищецът дава на своя собствен отговор на искането за информация, позоваващо се на точка 105, алинея 2 от решението. Ищецът е посочил, че единствената сигурна дата относно началото на неговото предполагаемо участие остава 1979 г.

90. По отношение на края на участието на Anic в срещите, Първоинстанционният съд констатира, че Комисията е признала в решението (точка 19, алинея 1 и точка 78, алинея 7), че все още съществува известно съмнение относно точната дата, и е признала в писменото си становище пред Първоинстанционния съд, че присъствието на ищеца е престанало да бъде редовно от м. май 1982 г. Подобно на това, по време на заседанието, тя е приела, че от м. септември 1982 г. Anic вече не е участвал в срещите.

91. Също така е видно от паметната бележка от срещата на 13 май 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 24), че по време на тези срещи е било посочено, че Anic вече не идва. Това твърдение се потвърждава от паметните бележки на последвалите срещи, на които името на Anic вече не фигурира като участник, с изключение на паметната бележка от срещата на 9 юни 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 25), от която е видно, че ищецът е предоставил на автора на паметната бележка точни цифри за продажбите си през м. април и м. май 1982 г.

92. По отношение на участието на ищеца в срещата през м. октомври 1982 г., Първоинстанционният съд отбелязва, че след като е посочил в отговора си на искането за информация, че е взел участие в срещата, ищецът сега заявява, че това вероятно е неточно, както той е казал в отговора на изложението на възраженията.

93. Въпросната паметна бележка (основно изложение на възраженията, допълнение 31) показва, че подобно на испанските производители - Hercules, Amoco и BP, на срещата Anic не е представил данни относно продажбите си за м. септември 1982 г., противно на това, което той е направил на срещата от 9 юни 1982 г., тъй като неговите цифри, подобно на тези на двама от упоменатите по-горе производители, са придружени със забележка „est.”, което ясно означава „прогноза”.

94. Следователно трябва да бъде установено, че ищецът е допуснал грешка, когато в отговора на искането за информация той е посочил, че е взел участие в срещата на 6 октомври 1982 г.

95. По отношение на редовността на участието на ищеца в системата от периодични срещи, Съдът установява, че Комисията е имала право да заключи от отговора на ICI на искането за информация, че Anic е участвал редовно от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до средата на 1982 г.

96. Комисията също така е била в правото си да заключи на основата на отговора на ICI на искането за информация, което се потвърждава от множеството паметни бележки от срещите, че по време на периода, когато ищецът все още е присъствал на пазара, целта на срещите е била определяне на целеви цени и обеми на продажбите. В този отговор се казва: „Целевите цени за основния клас от всяка основна категория полипропилен, както е предложено от производители от време на време от 1 януари 1979 г., както е посочено в Каталога...” и „редица предложения за обема на отделните производители бяха обсъдени на срещите”.

97. В допълнение на това, в обяснението на организацията на маркетинговите срещи на „експерти”, както и на „ръководители” от края на 1978 г. или началото на 1979 г., отговорът на ICI на искането за информация разкрива, че обсъжданията относно определяне на целевите цени и обеми на продажби са ставали все по-конкретни и точни, когато през 1978 г. „ръководителите” са се ограничавали до разработване на действителна концепция за целеви цени.

98. Следва да бъде добавено, че Комисията също така има право да направи заключение от отговора на ICI на искането за информация, който гласи: „Само срещите на „ръководителите” и „експертите” се провеждаха месечно... В края на 1978 г./началото на 1979 г. беше взето решение, че „ad hoc” срещите на старшите ръководители следва да бъдат допълнени от срещи на ръководители на по-ниско управително ниво с по-добри маркетингови познания”, както и от идентичния характер и цел на срещите, че те са били част от системата на редовни срещи.

99. Следва също така да бъде отбелязано, че твърденият пасивен характер на участието на Anic в срещите се опровергава, по-специално, от факта, че той е предоставял информация относно своя месечен обем на продажби, например на срещата на 9 юни 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 25), както и от факта, че името му се появява в различни таблици (основно изложение на възраженията, допълнения 55 - 62), чието съдържание трябва да е било предоставено, по-специално, от ищеца на срещите, в които той е участвал. Повечето от ищите са признали в своите отговори на писмения отговор от страна на Първоинстанционния съд, че не би било възможно да се изготвят таблиците, открити в помещенията на ICI, ATO и Hercules, на основата на наличната статистика от системата за обмен на данни Fides, а в своя отговор на искането за информация ICI е заявил, позовавайки се на една от тези таблици, че „източникът на информация за действителните исторически цифри в таблиците са самите производители”.

100. Следователно Комисията е установила в съответствие с необходимия правен стандарт, че ищецът редовно е участвал в системата от редовни срещи на

производителите на полипропилен от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до средата на 1982 г., че целта на тези срещи е била, по-специално, определяне на целеви цени и обеми на продажби, че те са представлявали част от система и че участието на ищеца в тези срещи не е било просто пасивно. Въпреки това Комисията не е установила до необходимия правен стандарт това, че участието е продължило след средата на 1982 г.

Б. Ценови инициативи

а) Оспорваното решение

101. Според решението (точки 28 - 46) е била въведена система за определяне на целеви цени чрез ценови инициативи, от които пет биха могли да бъдат идентифицирани през въпросния период, като първата е продължила от м. юли до м. декември 1979 г., втората – от м. януари до м. май 1981 г., третата – от м. август до м. декември 1981 г., четвъртата - от м. юни до м. юли 1982 г. и петата – от м. септември до м. ноември 1982 г.

102. Решението (точка 33) упоменава името на ищеца в това отношение единствено с цел да изтъкне, че през м. януари 1981 г. той е взел участие в две срещи, по време на които е било решено, че увеличението на цените, определено през м. декември 1980 г., за 1 февруари 1981 г. е следвало да се извърши на основата от DM 1.75/kg за рафия. Увеличението се е осъществило на два етапа: първоначалното увеличение е останало в сила от 1 февруари, а допълнителното увеличение е трябвало да бъде въведено „без изключение” от 1 март.

103. Решението (точка 77, алинея 2) признава, че ищецът не е въвел каквито и да е ценови указания, но посочва, че паметните бележки от срещите и другите документи независимо от това доказват, че той е участвал редовно в срещите, на които ценовите инициативи са били обсъждани и договаряни.

б) Аргументи на страните

104. Без да отрича цялото участие в ценовите инициативи, ищецът поддържа, че Комисията не е представила доказателства за неговото участие. Той твърди, че Комисията не е успяла да докаже неговото участие в конкретните срещи или да открие каквито и да е указания, изпратени от ищеца до своите търговски отдели.

105. Той посочва, че цените, които той е определял, винаги са се различавали от целевите цени, че той никога не е имал тарифа за полипропилен и че цените, определяни от офисите по продажби са били в резултат на независима оценка на пазара в съответствие със законите на конкуренцията.

106. Комисията извежда заключение за участието на ищеца в ценовите инициативи от неговото участие в срещите, които са разглеждали основно определянето на целевите цени.

107. Тя добавя, че ако тя не е успяла да събере повече доказателства, това се дължи на факта, че Apic не е запазил никакви документи относно този период. Комисията счита, че Apic не може да избегне отговорността, като просто отрича

съществуването на каквито и да е писмени следи за ценови указания, като същевременно не отрича участието си в срещите на производителите.

108. Комисията поддържа, че фактът, че срещите са били следвани от подобни ценови указания, издадени от различните производители, показва, че това не са били просто информационни срещи, но че тяхната цел е била наместо това да се координира поведението на производителите на пазара по отношение на цените.

в) Оценка на Първоинстанционния съд

109. Първоинстанционният съд установява, че протоколите от редовните срещи на производителите на полипропилен доказват, че производителите, които са участвали в тези срещи са се споразумели относно ценовите инициативи, упоменати в решението. Например, паметната бележка от двете срещи през м. януари 1981 г. (Основно изложение на възраженията, допълнение 17) гласи:

„Докато всички доказателства сочеха към действителни цени, които не достигат предишните целеви нива през м. февруари, беше договорено, че целта от 1.75 DEM трябва да бъде запазена и че 2.00 DEM следва да бъде въведено без изключение през м. март”.

110. Тъй като е било установено до необходимия правен стандарт, че ищецът е участвал редовно в тези срещи от края на 1978 г. или началото на 1979 г. до средата на 1982 г., той не може да твърди, че не е подкрепял ценовите инициативи, които са били решавани, планирани и наблюдавани по време на тези срещи, без да представи никакво доказателство в подкрепа на това твърдение. При отсъствие на такова доказателство, няма основание да се вярва, че ищецът не би подкрепил тези инициативи за разлика от другите участници в срещата.

111. Следва да бъде отбелязано, че ищецът е представил два аргумента, за да докаже, че той не е участвал в договорените ценови инициативи. Той посочва, че неговото участие в срещите и било чисто пасивно и, второ, че той не се е съобразявал с резултатите от срещите при определяне на своето пазарно поведение по отношение на цените и че ако може да се наблюдава известно паралелно движение в реакцията на Apic и на другите производители, това се е дължало на движенията на цените на суровините и на нормално поведение на малък производител на пазар, доминиран от „голямата четворка”.

112. Нито един от тези аргументи не може да бъде приет в потвърждение на твърдението на ищеца, че той не е участвал в договорените ценови инициативи. Съдът следва да посочи, че Комисията е установила до необходимия правен стандарт, че участието на ищеца в срещите не е било чисто пасивно, така че първият аргумент, представен от ищеца, на практика е необоснован. По отношение на втория аргумент, следва да бъде отбелязано, че дори ако той беше подкрепен с факти, това не би противоречало на участието на ищеца в определянето на целевите цени по време на срещите, а най-много би показало, че ищецът не е изпълнил резултатите от тези срещи. Действително, с решението не се твърди, че ищецът е прилагал цени, които винаги са отговаряли на целевите цени, договорени на срещите, което сочи на това, че оспорваната мярка не се позовава на изпълнението от страна на ищеца на

резултатите на срещите с оглед да установи неговото участие в определянето на тези целеви цени.

113. Следва също така да бъде посочено, че макар и Комисията да не е била в състояние да получи указания относно цените, издадени от ищеца, като по такъв начин не е разполагала с доказателство за изпълнението от него на въпросните ценови инициативи или на паралелно поведение, това по никакъв начин не поставя под съмнение заключението, че ищецът е участвал в тези инициативи.

114. Освен това, Комисията е имала пълното право да направи заключението от отговора на ICI на искането за информация (основно изложение на възраженията, Приложение 8), в което се посочва, че „Целевите цени” за основния клас от всяка основна категория полипропилен, както е предложено от производители от време на време от 1 януари 1979 г., както е посочено в Каталога,..”, че тези инициативи са били част от система за определяне на целеви цени.

115. Следователно Комисията е установила до необходимия правен стандарт, че ищецът е бил един от производителите на полипропилен, сред които са се появили общи намерения относно ценовите инициативи, упоменати в точки 29 до 39 от решението, и че тези инициативи са представлявали част от система. Въпреки това, тъй като Комисията не е доказала до необходимия правен стандарт това, че ищецът е участвал в редовни срещи през втората половина на 1982 г., тя не е установила до необходимия правен стандарт, че ищецът е участвал в ценовите инициативи, посочени в точки 40 до 46 от решението.

В. Мерки, насочени към улесняване на изпълнението на ценовите инициативи

а) Оспорваното решение

116. В решението (член 1, буква в) и точка 27; виж също, точка 42) Комисията твърди, че ищецът е договорил с другите производители различни мерки, насочени към улесняване на изпълнението на ценовите инициативи, като например: временни ограничения на производството, обмен на подробна информация относно своите доставки, провеждане на регионални срещи и от м. септември 1982 г. – система от „счетоводно управление” за въвеждане на увеличението на цените по отношение на индивидуалните клиенти.

117. По отношение на системата на „счетоводно управление”, чиято по-късна и подобрена форма, „счетоводно лидерство”, датира от м. декември 1982 г., ищецът, както и всички производители, е бил определен за координатор или „лидер” на поне един основен клиент, по отношение на когото той е бил натоварен с тайно координиране на неговите сделки с доставчиците. Според тази система, са били идентифицирани клиенти в Белгия, Италия, Германия и Обединеното кралство, като за всеки един от тях е бил определен „координатор”. През м. декември 1982 г. е било предложено по-общо приемане на системата със счетоводен лидер, определен за всеки основен клиент, който би напътствал, обсъждал и организирил движението на цените. Другите производители, които са имали редовни договорни отношения с клиента, са били известни като „конкуренти” и които биха сътрудничили на счетоводния лидер при цитиране на цени на въпросния клиент. С цел да се „защити” счетоводния лидер и конкурентите, всички други производители, към които

клиентите са се обръщали, са били длъжни да посочат цени-по-високи от желаната цел. Въпреки твърденията на ICI, според които системата е претърпяла неуспех само след няколко месеца частично и неефективно функциониране, Комисията посочва в решението, че пълната паметна бележка от срещата, състояла се на 3 май 1983 г. показва, че по това време е проведено подробно обсъждане относно индивидуалните клиенти относно цените, които да им бъдат предложени и относно доставените или поръчаните обеми.

б) Аргументи на страните

118. Ищецът поддържа, че е трудно да се разбере, на какво се позовава Комисията, когато тя обвинява ищеца в това, че е участвал във временни ограничения на производството, в обмен на подробна информация относно доставките, и в организирането на местни срещи. Той посочва, че Комисията не разполага с доказателства за тези дейности. Той винаги е произвеждал до своя максимално ефективен капацитет с изключение на ограниченията, дължащи се на стачките през 1980 г. и 1981 г., както и на техническите аварии на установката през 1980 г. и 1981 г. В паметните бележки, изготвени от служител на ICI, няма позоваване на информация относно доставките на Anic; единственото позоваване е за пазарния дял, поставящо почти винаги Anic и SIR заедно. На последно място, решението не упоменава за негово участие в местни срещи, нито дори за съществуването на такива срещи в Италия.

119. По отношение на участието в системата за „счетоводното управление”, ищецът посочва, че тази система е била разработена през периода, в който той вече не е участвал в срещите.

120. Комисията посочва, че възраженията относно временните ограничения на производството и провеждането на местни срещи са упоменати в точки 71 и 43 от основното изложение на възраженията, а обменът на подробна информация относно доставките се коментира в точки 56 - 59 от решението относно временните ограничения на обемите на продажби през 1981 г. и 1982 г. По отношение на системата на „счетоводно управление” Комисията посочва, че тя никога не е имала за цел да твърди, че ищецът е отговорен, и именно поради тази причина той не се упоменава в изложението на възраженията.

в) Оценка на Първоинстанционния съд

121. Първоинстанционният съд счита, че точка 27 от решението следва да се тълкува по смисъла на точка 26, алинея 2, а не, че в нея се твърди, че всеки един от производителите се е ангажирал индивидуално да приеме всички упоменати в нея мерки, а като твърдяща, че на различни етапи тези производители са приемали на тези срещи заедно с другите производители набор от мерки, упоменати в решението и насочени към осъществяването на благоприятни условия за повишение на цените, по-специално, чрез изкуствено намаляване на доставките на полипропилен, както и че въвеждането на различните предвидени мерки се е осъществявало по силата на общо споразумение между различните производители според тяхното конкретно положение.

122. Следва да бъде установено, че Комисията не е успяла да установи до необходимия правен стандарт, че ответникът е участвал на срещите, по време на които наборът от мерки е бил приет (по-специално, тези на 13 май, 2 и 21 септември и 2 декември 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнения 24, 29, 30 и 33)), и че следователно те не е установила до необходимия правен стандарт, че ищецът е участвал в този набор от мерки.

123. От това следва, първо, че участието на ищеца в системата за „счетоводното управление” не е било доказано до необходимия правен стандарт. Комисията е посочила в своя защита, че тя не е целяла да търси държи Apic отговорен в това отношение. Първоинстанционният съд обаче констатира, че такова ограничение на възраженията срещу ищеца не са видни от решението или от изложенията на възраженията. В решението (точка 19, алинея 1 и точка 78, алинея 7) Комисията оставя открита възможността ищецът да е участвал в срещите през втората половина на 1982 г., което предполага, че тя също така трябва да е считала, че ако това е така, ищецът е вземал участие в мерките, описани в точка 27, които са били приети по време на тези срещи и за които всички производители, взели участие в редовните срещи, без изключение са били обвинени. По-специално, точка 85 от основното изложение на възраженията посочва, че „производителите са разработили система за прилагане на планираните увеличения на цените, вариращи от клиент до клиент”, като нито това изложение, нито конкретните възражения, адресирани до ищеца не съдържат каквото и да е ограничение на това възражение по отношение на него.

124. От това следва, на второ място, че също така участието на ищеца в ограниченията на производството не е било доказано до необходимия правен стандарт. В своя защита Комисията е поддържала това възражение по отношение на ищеца, като се е позовала на точка 71 от основното изложение на възраженията (в действителност, съответните точки са 67 и 79), докато по време на заседанието, тя е заявила, че тя никога не е обвинявала ищеца в пряко участие в това поведение на пазара.

125. Комисията по-нататък е заявила, че нейното възражение по отношение на обмена на информацията относно продажбите, което също така се упоменава в точка 27 от решението, не се различава от нейното възражение по отношение на квотите за 1981 г. и 1982 г. (решение, член 1, буква д)) и следователно трябва да бъде разглеждано заедно с тях.

126. По отношение на участието на ищеца в местни срещи Комисията е посочила по време на заседанието, че тя не е обвинила ищеца в такова участие. Точка 20 от решението изброява производителите, срещу които е повдигнато такова обвинение, като ищецът не е сред тях. Следователно следва да бъде установено, че това възражение не е било повдигнато срещу ищеца в оспорваната мярка.

127. От посоченото по-горе следва, че Комисията не е установила до необходимия правен стандарт, че ищецът е бил един от производителите, след които са се зародили общи намерения относно мерки, насочени към улесняване на изпълнението на ценовите инициативи, доколкото решението го обвинява в това, че той е взел участие.

Г. Целеви тонажи и квоти

а) Оспорваното решение

128. Според решението (точка 31, алинея 1), е било „признато, че система от строги квоти е от изключително значение” по време на срещата, състояла се на 26 и 27 септември 1979 г., паметната бележка от която се позовава на схема, предложена или договорена в Цюрих за ограничаване на месечните продажби до 80% от средно постигнатото през първите 8 месеца от годината.

129. Решението (точка 52) по-нататък посочва, че преди м. август 1982 г. са били прилагани различни схеми за споделяне на пазара. Докато процентни дялове на изчисления наличен бизнес са били разпределени на всеки производител, на този етап не е имало никакво предварително систематично ограничение на цялостното производство. По такъв начин, разчетите на целия пазар е трябвало текущо да бъдат ревизирани и продажбите (в тона) на всеки производител е трябвало да бъдат адаптирани да отговарят на определения процент.

130. Целеви обем (в тона) е бил определен за 1979 г., на основата отчасти най-малкото на продажбите през предходните три години. Таблиците, открити в помещенията на ICI показват „ревизираната цел” за всеки производител за 1979 г. в сравнение с действителните тонажни продажби, постигнати през този период в Западна Европа (решение, точка 54).

131. До края на м. февруари 1980 г., целевите обеми – отново изразени в тона – са били договорени от производителите за 1980 г. на основата на очакван пазар от 1 390 000 тона. Според решението (точка 55), редица таблици, посочващи „договорените цели” на всеки производител за 1980 г. са били открити в помещенията на АТО и ICI. Първоначално изчисленият общ наличен пазар се е оказал свръхоптимистичен, като се е наложило квотата на всеки производител да бъде намалена да се впишат в общо потребление през годината само на 1 200 000 тона. С изключение на ICI и DSM, постигнатите продажби от различните производители са отговаряли на определените за тях цели.

132. Според решението (точка 56) споделянето на пазара за 1981 г. е било обект на продължителни и комплексни преговори. На срещите през м. януари 1981 г. е било договорено, че в качеството на временна мярка да се подпомогне постигането на ценовата инициатива за м. февруари - м. март всеки производител е следвало да ограничи месечните си продажби до една дванадесета част от 85 % от „делта” за 1980 г. При подготовката на по-постоянна схема всеки производител е съобщавал на срещата тонажа, който той се е надявал да продаде през 1981 г. Независимо от това, събрани заедно, тези „очаквания” значително са надхвърляли общото прогнозно търсене. Въпреки различните компромисни схеми, предложени от Shell и ICI, окончателно споразумение по квотите не е било постигнато за 1981 г. Като временна мярка производителите са решили да вземат квотата от предишната година за всеки производител като теоретично оправомощаване и са докладвали действителните си продажби всеки месец по време на срещата. По такъв начин действителните продажби са били наблюдавани по отношение на националното разделяне наличния пазар на основата на квотите за 1980 г. (решение, точка 57).

133. Решението (точка 58) посочва, че за схемата за 1982 г. са били представени усложнени предложения за съчетаване на различните фактори, като предишните постижения, пазарните очаквания и наличния капацитет. Съвкупният пазар, подлежащ на подялба, е бил разчетен на 1 450 000 тона. Някои производители са подали подробни планове за подялба на пазара, докато други са се задоволили с това да съобщят единствено своите тонажни очаквания. По време на срещата на 10 март 1982 г. Monte и ICI са се опитали да постигнат споразумение. Решението (точка 58, последната алинея) посочва обаче, че както и през 1981 г. не е било постигнато окончателно споразумение и за първата половина на годината месечните продажби на всеки производител са били съобщавани по време на срещите и наблюдавани по отношение на постигнатия от него процентен дял за предишната година. Според решението (точка 59) през м. август 1982 г. е била проведена среща за водене на преговори по споразумение за квотите за 1983 г. и ICI е провел двустранни дискусии с всеки един от производителните относно нова система. Независимо от това, в очакване на въвеждането на такава квотна система, производителите са били задължени през втората половина на 1982 г. да се стремят да ограничат своите месечни продажби да същия процентен дял от съвкупния пазар, който всеки един от тях е постигнал през първите шест месеца на 1982 г. По такъв начин през 1982 г. пазарните дялове са достигнали относително равновесие и са били стабилни в сравнение с предишните години в случая на мнозинството от производителите.

134. Според решението (точка 60) за 1983 г. ICI е поканил всеки производител да посочи своите квотни амбиции и предложения за това, какъв процент следва да бъде разрешен на всеки един от другите производители. Monte, Anic, ATO, DSM, Linz, Saga и Solvay, както и германските производители чрез BASF, са подали своите собствени подробни предложения. Различните предложения след това са били обработвани с компютър за постигане на среден резултат, който след това е бил сравнен с очакванията на всеки производител. Тези стъпки са позволили на ICI да предложи насоки за ново рамково споразумение за 1983 г. Тези предложения са били обсъдени по време на срещите през м. ноември и м. декември 1982 г. Предложението, първоначално ограничено до първото тримесечие на годината, е било обсъдено на срещата на 2 декември 1982 г. Паметната бележка от тази среща, изготвена от ICI показва, че ATO, DSM, Hoechst, Hüls, ICI, Monte и Solvay, както и Hercules, са преценили разпределените им квоти като „приемливи” (решение, точка 63). Тези факти се потвърждават от паметната бележка на ICI относно телефонен разговор с Hercules на 3 декември 1982 г.

135. Решението (точка 77, алинея 2, *in fine*) посочва, че документацията, свързана с мерките за квотите, показва, че ищецът изцяло е участвал в тези мерки през целия период на присъствието си на пазара на полипропилен и че той все още е участвал в квотните мерки, обхващащи най-малко първото тримесечие на 1983 г. (точка 78, алинея 7).

б) Аргументи на страните

136. По отношение на периода 1979 г. – 1982 г. ищецът твърди, че таблиците, посочени от Комисията (основно изложение на възраженията, допълнения 55 - 62) са били изготвени от трети страни, а не от самия него; следователно те могат отразяват вижданията на техния автор и не могат да представляват решаващо

доказателство за участието на Anic в тяхната подготовка, или за каквото и да е съответствие между написаното и обективната действителност.

137. Той счита, че фактът, че неговото име се упоменава в таблиците, не е решаващ поради две причини: първо, няма доказателства, че тези таблици са в резултат на обсъжданията между производителите, и, второ, Anic е посочен заедно със SIR по отношение на цифрите за продажби и неговите квоти, което Anic никога не би приел предвид ожесточената конкуренция между двете предприятия.

138. Ищецът по-нататък посочва, че неговото участие в квотната система се опровергава от факта, че неговият завод е бил винаги използван на максимална мощност, освен по време на стачките и техническите аварии на установката през 1980 г. и 1981 г.

139. По отношение на 1983 г. ищецът поддържа, че не е правдоподобно, че той би могъл да участва в квотните споразумения чрез уведомяване на ICI относно своите очаквания, тъй като той не е присъствал на събранията, на които тези споразумения са били сключени, и не е било доказано, че са съществували контакти между него и другите производители за тази цел извън срещите. С оглед да докаже обратното, Комисията се позовава на предположения, които в действителност са необосновани, като по такъв начин цели обръщане на доказателствената тежест.

140. Освен това, твърдяното съобщаване на неговите очаквания в документ от 28 октомври 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 76) не може да бъде разглеждано като подходящо доказателство, тъй като той се отнася за 1983 г., докато Anic е прехвърлило своята дейност по производството на полипропилен на Monte след средата на 1982 г. и би било нелогично да участва в края на 1982 г. в преговори за квотно споразумение за 1983 г. относно пазар, който той вече ще е напуснал. Следователно ищецът отрича въпросният документ да има каквато и да е доказателствена стойност и посочва, че този документ не е възможно да е получен от него.

141. Комисията счита, че участието на Anic в квотните споразумения трябва да бъде изведено от факта, че неговото име се появява в различни таблици (основно изложение на възраженията, допълнения 55 - 62), които съдържат данни за продажбите за различни години за всички западноевропейски производители на полипропилен, заедно с „ревизираните цели”, „квотите”, „очакванията” и „договорените цели”. Повечето от таблиците са били изготвени между 1979 г. и 1982 г. и се отнасят за обемите на продажби за тези години. Те са били открити в помещенията на ICI и АТО, по-специално, и идват от различни производители. Към тези таблици Комисията добавя паметната бележка от срещите през м. януари 1981 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 17), към която е приложена сравнителна таблица на „целите” и „действителните” продажби.

142. Тя посочва, че обратно на твърденията на Anic, не всички документи са получени от ICI и в повечето от тях данните за Anic се посочват отделно от тези за SIR.

143. Комисията също така посочва, че тези документи съдържат данни, които задължително трябва да са представени от самия Anic.

144. Тя поддържа по-нататък, че Anic е участвал в квотните споразумения за 1983 г. Тя основава това становище на комбинация от два документа (основно изложение на възраженията, допълнения 73 и 76). Първият, който съдържа кратко описание на квотната система за 1983 г., е бил открит в помещенията на ICI и показва, че ICI е поискало производителите да представят поотделно своите очаквания за квоти, което те са направили, както е видно от различни документи (основно изложение на възраженията, допълнения 74 - 77). Според Комисията, вторият документ е заявление на Anic за неговите очаквания. Всичките тези очаквания са били инкорпорирано в компютърно резюме, подготвено от ICI (основно изложение на възраженията, допълнение 85).

145. В това отношение Комисията посочва, че макар и Anic да не е присъствал на срещите, които са се провели през този период, той е продължил да участва в квотните споразумения. Картелът не се състои само в присъствие на срещите и от отсъствието на ищеца от една или друга среща не може да се направи заключение, че той е прекратил да бъде член на картела, тъй като такова отсъствие само по себе си не означава, че той не е бил запознат с резултата на тези срещи или че той не се обвързал с техния резултат, както е показано с документа от 28 октомври 1982 г., съдържащ очакванията на Anic (основно изложение на възраженията, допълнение 76), както и с отговора на ICI на искането за информация (основно изложение на възраженията, допълнение 8), което посочва, че са били осъществявани контакти с отсъстващи производители.

146. Тя добавя, че противно на твърденията на ищеца, е напълно правдоподобно, че той е следвало да продължи да участва в такива споразумения през 1983 г., тъй като независимо от това, че е прехвърлил своя бизнес на Monte в края на 1982 г., той е останал на пазара до м. април 1983 г. Комисията основава това свое твърдение на приложенията на отговора на Anic на искането за информация, което съдържа данните за производство на полипропилен на Anic. Anic е предоставил данни за периода до м. април 1983 г. Следователно Комисията счита, че изобщо не е нелогично Anic да е взел участие през м. октомври 1982 г. в преговорите за квотното споразумение за 1983.

в) Оценка на Първоинстанционния съд

147. Вече беше установено, че от края на 1978 г. или от началото на 1979 г. до средата на 1982 г. ищецът е участвал редовно в системата на редовни срещи на производители на полипропилен, по време на които са били провеждани обсъждания, отнасящи се до обемите на продажби на различните производители, и е била обменяна информация по този въпрос.

148. В допълнение към участието на Anic в срещите, следва да бъде посочено, че неговото име се появява в различни таблици (основно изложение на възраженията, допълнения 55 и последващи), чието съдържание ясно показва, че те са имали за цел установяването на целеви обеми на продажбите. Повечето от ищите са признали в своите отговори на писмения въпрос от Първоинстанционния съд, че не би било възможно да се изготвят таблиците, открити в помещенията на ICI, ATO и Hercules на основата на статистиката, достъпна благодарение на системата Fides, и в своя отговор на искането за информация (основно изложение на възраженията,

допълнение 8) ICI е посочил по отношение на една от таблиците, че „източник на информация за актуалните исторически данни в тази таблица трябва да са били самите производители”. Следователно Комисията е била оправомощена да приеме, че съдържанието на тези таблици е било предоставено от Anic по време на срещите, в които той е участвал.

149. Термините, използвани в различни документи, отнасящи се до 1979 г. и 1980 г., представени от Комисията (като например „ревизирана цел”, „начални предложения”, „предложени корекции”, „договорени цели”) оправдават заключението, че производителите са достигнали до обща цел.

150. По-специално, по отношение на 1979 г., като се вземат предвид както паметната бележка от заседанието на 26 и 27 септември 1979 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 12), така и таблицата без дата, взета от помещението на ICI (основно изложение на възраженията, допълнение 55), озаглавена „Продажби на производителите за Западна Европа”, която излага данните за продажбите на всички западноевропейски производители на полипропилен в килотона за 1976 г., 1977 г. и 1978 г. години и данни под рубриците „1979 г. действителни”, „ревизирани данни” и „79”, видно е, че необходимостта от затягане на договорената квотна система за 1979 г. за последните три месеца на тази година е била призната на тази среща. Понятието „tight” („строго”), разглеждано във връзка с ограничението до 80 % от една дванадесета част от планираните годишни продажби, указва на това, че първоначално планираната схема за 1979 г. е трябвало да бъде затегната за тези три месеца. Това тълкуване на паметната бележка се подкрепя от упоменатата по-горе таблица, понеже тя съдържа под рубриката „79” в последната колона, вдясно от колоната, озаглавена „ревизирана цел”, данни, които трябва да отговарят на първоначално определените квоти. Последните е трябвало да бъдат описани, понеже са били изготвени на основата на свръхоптимистична оценка на пазара, какъвто е бил случаят и през 1980 г. Позоваването в точка 31, алинея 3 от решението на схема, „предложена или договорена в Цюрих за ограничаване на месечните продажби до 80% от средно постигнатото през първите осем месеца на годината” не опровергава тези заключения. Това позоваване, разглеждано във връзка с точка 54 от решението, трябва да бъде приета като означаваща, че целевите обеми на продажбите вече са били първоначално определени за месечните продажби през първите осем месеца на 1979 г.

151. По отношение на 1980 г. Първоинстанционният съд установява, че е видно от таблицата от 26 февруари 1980 г., открита в помещението на АТО (основно изложение на възраженията, допълнение 60), което съдържа колона, озаглавена „договорени цели 1980 г.”, и от паметната бележка от срещите през м. януари 1981 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 17), по време на които производителите, включително ищецът, са сравнявали действително продадените количества („Действително, kt”) със зададените цели („Цел, kt”), че целевите обеми на продажбите са били определени за цялата година. Тези документи допълнително се подкрепят с таблицата от 8 октомври 1980 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 57), като се сравнят две колони, едната посочваща „1980 Nameplate Capacity” (номинална мощност) и другата – „Квоти за 1980 г.” за различните производители.

152. По отношение на 1981 г. Първоинстанционния съд отбелязва, че обвинението срещу производителите е, че те са участвали в преговори за постигане на квотно споразумение за тази година и че в този контекст те са съобщавали своите „очаквания“ и, в очакването на такова споразумение, са договорили в качеството на временна мярка да ограничат своите месечни продажби до една дванадесета част от 85 % от договорената „цел“ през 1980 г. за м. февруари и м. март 1981 г., че те са взели квотите от предходната година като теоретично оправомощаване за останалата част от годината, че те месечно са докладвали своите продажби на срещите и, на последно място, че те са наблюдавали, дали техните продажби отговарят на разпределените им теоретични квоти.

153. Съществуването на договаряне между производителните за постигане на квотна система и съобщаването на своите „очаквания“ по време на тези преговори се потвърждава от различни доказателства, като таблиците, представящи за всеки производител неговите „действителни“ данни и „целите“ за 1979 г. и 1980 г., и „очакванията“ за 1981 г. (основно изложение на възраженията, допълнения 59 и 61); таблицата, написана на италиански език (основно изложение на възраженията, допълнение 62), представяща за всеки производител неговата квота за 1980 г., предложенията на другите производители по отношение на квотите, които трябва да им бъдат разпределени за 1981 г., както и собствените им „очаквания“ за 1981 г., и вътрешната паметна бележка на ICI (основно изложение на възраженията, допълнение 63), която описва напредъка на тези преговори, в която се казва:

„Като се вземат различните алтернативи, обсъждани на вчерашната среща, ние бихме предпочели да ограничим обема, който трябва да бъде разпределен, до не повече, отколкото пазарът се очаква да достигне през 1981 г., тоест 1,35 милиона тона. Въпреки че не е имало по-нататъшно обсъждане със Shell, голямата четворка би могла да поеме инициативата, като приеме намаляване на своя целеви пазарен дял за 1980 г. с около 0.35%, при условие че по-амбициозните малки производители като Solvay, Saga, DSM, Chemie Linz, Anic/SIR също така смекчат своите искания. Ако големите постигнат съгласие, с аномалиите най-добре биха могли да бъдат уреждани чрез индивидуални обсъждания на висше ниво на управление, ако е възможно преди срещата в Цюрих“.

Този документ е придружен с компромисно предложение, подкрепено с данни, което сравнява получените резултати за всеки производител в сравнение с 1980 г. („% от целта за 1980 г.“).

154. Приемането на временни мерки, състоящи се в намаляването на месечните продажби през м. февруари и м. март 1981 г. до една дванадесета част от 85% от целта, договорена за предходната година, е видно от паметната бележка за срещите през м. януари 1981 г., в която се казва:

„Междувременно (през м. февруари и м. март) месечният обем ще бъде ограничен до 1/12 от 85% от целта за 1980 г. без повишаване на броя на клиентите“.

155. Фактът, че всеки от производителите е приел своята квота за предходната година като теоретично оправомощаване за остатъка от годината и те са наблюдавали, дали продажбите отговарят на квотите чрез месечен обмен на данни за своите продажби се установява от комбинация от три документа: първо,

таблицата от 21 декември 1981 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 67), която посочва за всеки производител неговите продажби, разбити по месеци, последните три колони, отнасящи се до месеците ноември и декември и до общото за годината, добавени на ръка; второ, таблица без дата, написана на италиански език и озаглавена „Scarti per società” („Разлики между дружествата”,), открита в помещенията на ICI (основно изложение на възраженията, допълнение 65), която сравнява за всеки производител за периода м. януари – м. декември 1981 г. числата за „действителните” продажби с „теоретичните” числа; и на последно място, таблица без дата, открита в помещенията на ICI (основно изложение на възраженията, допълнение 68), която сравнява всеки производител за периода м. януари - м. ноември 1981 г. числата за продажбите и пазарните дялове с тези за 1979 г. и 1980 г. и прави прогноза до края на годината.

156. Първата таблица показва, че производителите са обменяли числа за своите месечни продажби. Съчетан със сравненията между тези числа и тези, постигнати през 1980 г. (сравненията, които са направени в другите две таблици, обхващащи същия период), такъв обмен на информация, която независим оператор би съхранявал в строга тайна като поверителна търговска информация, потвърждава заключенията, направени в решението.

157. Участието на ищеца в тези различни дейности е видно, първо, от неговото участие в срещите, по време на които тези дейности са били извършвани, по-специално, в срещите през м. януари 1981 г. и, второ, от факта, че неговото име фигурира в множество документи, упоменати по-горе. В допълнение към това, в тези документи са посочени цифри, за които ICI на практика е посочил в отговора на писмения въпрос от Първоинстанционния съд – на който другите ищци се позовават в своите отговори – че не би било възможно те да бъдат установени на основата на наличните статистическите данни, предавани чрез системата Fides.

158. По отношение на 1982 г. Първоинстанционния съд отбелязва, че обвиненията срещу производителите са, че те са участвали в преговори за постигане на квотно споразумение за тази година; че в тази връзка те са съобщавали своите тонажни очаквания; че след провала на окончателно споразумение те са съобщавали на срещите цифрите за своите месечни продажби през първата половина на годината, като са ги сравнявали с процента, постигнат през предходната година, и като през втората половина на годината са се опитали да ограничат своите месечни продажби до същия процент от съвкупния пазар, постигнат през първите шест месеца от тази година.

159. Съществуването на споразумения между производителите с цел въвеждане на квотна система и съобщаването на своите очаквания по време тези преговори, се доказва, първо, с документа, озаглавен „Схема за обсъжданията на „квотната система за 1982 г.”, (основно изложение на възраженията, допълнение 69), което съдържа за всички адресати на решението с изключение на Hercules тонажа, на който всеки един производител се е считал оправомощен, и освен това за някои от тях (всички производители с изключение на Anic, Linz, Petrofina, Shell и Solvay) - тонажа, който според тях би следвало да бъде разпределен на другите производители; второ, с паметната бележка на ICI, озаглавена „Полипропилен 1982 г., насоки” (основно изложение на възраженията, допълнение 70, буква а)), в която ICI анализира провеждащите се в момента преговори; трето, с таблицата от 17

февруари 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 70, буква б)), в което са сравнявани различни предложения за разпределение на продажбите – едно от които, озаглавено „Първоначална схема на ICI”, е претърпяло в друга таблица, изготвена на ръка, минимални корекции, направени от Monte в колона, озаглавена „Milliavacca 27/1/82 г.” (името е на служител на Monte) (основно изложение на възраженията, допълнение 70, буква в)), и на последно място, с таблица, написана на италиански език (основно изложение на възраженията, допълнение 71), което представлява комплексно предложение (упоменато, в точка 58, алинея трета, in fine от решението).

160. Мерките, приети за първата половина на годината, се установяват с паметната бележка от срещата на 13 май 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 24), което по-специално гласи:

„За подкрепа на действието са необходими редица други мерки а) да се ограничат обемите на продажби до определена част от нормалните продажби”.

Изпълнението на тези мерки се доказва с паметната бележка от 9 юни 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 25, към което е добавена таблица, посочваща за всеки производител „действителната” цифра на неговите продажби за месеците от януари до м. април 1982 г. в сравнение с цифрите, представляващи „теоретичния, основан на средния за 1981 г. пазарен дял”, и с паметната бележка от срещата проведена на 20 и 21 юли 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 26) по отношение на периода м. януари – м. май 1982 г., и с тази от 20 август 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 28) по отношение на периода м. януари - м. юли 1982 г.

161. Първоинстанционният съд установява, че по отношение на 1981 г. и на първата половина на 1982 г. Комисията е имала право да направи заключение от взаимното наблюдение, осъществявано на редовните срещи, на изпълнението на системата за ограничаване на месечните продажби чрез позоваване на предходен период, че тази система е била приета от участниците в срещите.

162. В резултат на идентичните цели на различните мерки за ограничаване на обема на продажбите, а именно: ограничаване на натиска, оказван върху цените от прекомерни доставки, Комисията е имала право да направи заключение, че тези мерки са представлявали част от квотна система.

163. Представените от ищеца аргументи не намаляват тежестта на заключенията, направени от Комисията по отношение на неговото участие в различните мерки за ограничаване обема на продажбите за 1979 г., 1980 г., 1981 г. и първата половина на 1982 г.

164. Първо, аргументът на ищеца, че документите представени от Комисията са представени от трети страни и не са в резултата на обсъжданията между производителите се опровергава от съдържанието на паметните бележки на срещите (основно изложение на възраженията, допълнения 12, 17, 23 и 25), което посочва, че те се отнасят, по-специално, за определяне на целевите обеми на продажби и че производителите са представяли собствените си цифри.

165. Второ, дори и да беше установено, че ищецът е използвал в максимална степен производствения си капацитет, това не означава задължително, че производителите не са разпределяли обеми на продажбите. Единственото, което това би могло да установи е, че ищецът не е направил това, с което се е ангажирал.

166. Трето и последно, фактът, че Anic и SIR се упоменават заедно в няколко документи, не се отразява на доказателствената стойност на въпросните документи. Те се упоменават заедно само в документи, датиращи след м. ноември 1980 г., докато в по-ранните документи (основно изложение на възраженията, допълнения 55 - 58) за Anic и SIR фигурират отделни цифри. Това се обяснява с факта, че след 28 ноември 1980 г. ENI, към когото Anic е принадлежал, е получил разрешение в съответствие с член 2 от Закон № 784 от 28 ноември 1980 г. „ad assumere il mandato per la gestione della predetta società” („да поеме управлението на упоменатото по-горе дружество”) и следователно тези дружества вече не са били конкуренти.

167. Независимо от това, Първоинстанционният съд установява, че Комисията не е установила до необходимия правен стандарт това, че ищецът е взел участие в мерките за ограничаване обема на продажбите през втората половина на 1982 г., тъй като Anic е прекратил участието си в срещите от средата на 1982 г. и ограничението на месечните продажби до процент от съвкупния пазар, постигнат през първото полугодие, не може да бъде отделено от последващо наблюдение от производителите по време техните срещи на съответствието между действително постигнатите цифри за всеки отделно взет месец и тези, които те на теория би следвало да постигнат.

168. Това заключение се потвърждава от факта, че паметните бележки от срещите, на които е било наблюдавано изпълнението на ограничението на месечните продажби (тези от 6 октомври и 2 декември 1982 г., основно изложение на възраженията, допълнения 29 и 33) сочат на това, че ищецът не е участвал в наблюдението чрез предоставяне на собствени числа, тъй като в таблиците, приложени към тези паметни бележки, името на Anic се следва или с „est.” (за „estimate” („оценка”)) или с „n.a.” (за „not available” („няма данни”)) и с изчислена стойност.

169. Последно, Първоинстанционният съд отбелязва, че ищецът е обвинен, че е продължил да „участва в квотните споразумения, които обхващат не по-малко от първото тримесечие на 1983 г.” (Решение, точка 78, алинея 7), въпреки че той е прекратил участието си в срещите през средата на 1982 г. до края на тази година.

170. От прочита на диспозитива на решението става видно в светлината на неговите мотиви (точки 19, 60, 77, алинея 2, 78, параграф 7 и 96, алинея 2) и на конкретните възражения, адресирани до ищеца, че това, в което Anic се обвинява, е, че той е взел участие през последното тримесечие на 1982 г. в преговорите, които имат за цел определянето на квотите за първото тримесечие на 1983 г.

171. Ищецът отговаря на това обвинение, че е крайно неправдоподобно той да е участвал в края на 1982 г. в преговори за квотно споразумение за 1983 г., тъй като по това време той вече е напуснал пазара на полипропилен.

172. Следва да бъде установено, че Комисията е имала право да направи заключение от приложенията на отговора на ищеца на искането за информация, което съдържа цифрите за неговите собствени продажби до м. април 1983 г., че Anic е останал на пазара на полипропилен до м. април 1983 г.

173. По време на заседанието е станало ясно, че през м. юли 1982 г. е било прието постановление-закон относно прехвърлянето на бизнеса от Anic на Monte, но че по това време съответният точен размер в сделката все още не е бил известен. Едва на 29 октомври 1982 г. споразумението е било формализирано и тогава е била определена цената.

174. От тези фактори следва, че не е неправдоподобно в края на 1982 г. ищецът да е информирал другите производители относно своите очаквания с оглед определяне на квоти за първото тримесечие на 1983 г. Следователно трябва да бъде установено, дали Комисията е доказала до необходимия правен стандарт това, че ищецът е уведомил за своите очаквания.

175. Основното доказателство, представено от Комисията в тази насока, е бележка написана на ръка от служител на ICI с дата 28 октомври 1982 г. (основно изложение на възраженията, допълнение 76), която според компютризираното резюме, открито в помещенията на ICI (основно изложение на възраженията, допълнение 85, стр. 2) посочва „очакванията” на ищеца относно обем на продажбите и неговите предложения относно квотите, които да бъдат разпределени на останалите производители.

176. Самият факт на предоставяне на своите „очаквания” на обемите на продажби и на своите предложения относно квотите, които следва да бъдат разпределени на другите производители по искане на служител от конкурентно предприятие, което действа като председател на срещите, чиято цел е, по-специално, да се определят целевите обеми на продажбите следва да бъде считано като акт на участие в преговорите за определяне на квотите за първото тримесечие на 1983 г. Въпреки че не е установено, че ищецът е участвал в срещите по това време или е бил в постоянен контакт с другите производители, независимо от това следва да бъде установено, че като е предоставил своите очаквания, ищецът е се е опитал, преди да продаде своите активи в полипропиленовия сектор на Monte, да увеличи тяхната стойност чрез инкорпориране на „очаквания” за увеличен обем на продажбите.

177. Следователно Първоинстанционният съд установява, че ищецът е уведомил ICI относно очакванията за обема на своите продажби в края на м. октомври 1982 г. с цел определяне на квоти за първото тримесечие на 1983 г., въпреки че е прекратил участието си в системата от редовни срещи в средата на 1982 г.

178. Като се вземат предвид гореизложените съображения, следва да бъде установено, че Комисията е установила до необходимия правен стандарт, че ищецът е бил един от производителите на полипропилен, сред които са се появили общи цели във връзка с целеви обеми на продажбите за 1979 г. и 1980 г. и за ограничаване на своите месечни продажби в сравнение с предходен период за 1981 г. и първата половина на 1982 г., които са упоменати в решението и които представляват част от квотна система, и че в края на м. октомври 1982 г. ищецът е информирал ICI за очакванията относно обема на неговите продажби през първото тримесечие на 1983

г. Независимо от това, Комисията не е установила до необходимия правен стандарт това, че ищецът е бил един от производителите на полипропилен, сред които се е появила обща цел относно ограничаването на своите месечни продажби в сравнение с предходен период за втората половина на 1982 г.

2. Прилагане на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО

А. Правна квалификация

а) Оспорваното решение

179. Според решението (точка 81, алинея 1), цялостният комплекс от схеми и мерки, решен в контекста на системата от редовни и институционализирани срещи, представлява единно продължаващо „споразумение” по смисъла на член 85, параграф 1.

180. В настоящия случай, производителите чрез обвързването си с общ план за регулиране на цените и доставките на пазара на полипропилен, са участвали в цялостно рамково споразумение, което се е проявявало в редица по-подробни частични споразумения, изготвени от време на време (решение, точка 81, алинея 3).

181. Решението (точка 82, алинея 1) продължава, като твърди, че при подробното разработване на цялостния план е било постигнато изрично съгласие в много области, като например, индивидуалните ценови инициативи и годишните квотни схеми. В някои от случаите производителите може да не са постигали единодушие по окончателна схема, като квотите за 1981 г. и 1982 г. Въпреки това, приемането от тях на временни мерки, включително обмен на информация и наблюдение на постигнатите действителни месечни продажби в сравнение с постиженията през даден предходен период, не само е включвало изричното съгласие за установяване и осъществяване на такива мерки, но също така указва на съдържащото се споразумение за запазване, доколкото това е възможно, на съответните позиции на производителите.

182. Заключение, че е било налице едно продължаващо споразумение не се променя от факта, че неизбежно някои производителни не са присъствали на всяко заседание. Всяка „инициатива” е отнемала няколко месеца за планиране и изпълнение и отсъствието на производител на дадена среща почти не би се отразило на неговото участие (решение, точка 83, алинея 1).

183. Според решението (точка 86, алинея 1), функционирането на картела е било основано на общ и подробен план, съставлява „споразумение” по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

184. Решението посочва (в точка 86, алинея 2), че понятията за „споразумения” и „съгласувани практики” се различават, но че могат да се появят случаи, в които тайно споразумение съдържа елементи на двете форми на забранено сътрудничество.

185. Съгласуваната практика се отнася до форма на сътрудничество между предприятията, които без да са достигнали до етап, в който е било сключено така

наричаното споразумение, съзнателно замества практическото сътрудничество за рисковете от конкуренцията (решение, точка 86, алинея 3).

186. Според решението, (точка 87, алинея 1), целта на Договора при създаването на отделно понятие е да предотврати възможността предприятия да заобикалят прилагането на член 85, алинея 1 чрез тайно договаряне по неконкурентен начин, което обаче не попада в обхвата на окончателно споразумение, чрез, например, взаимно предварително информиране относно поведението, което всеки един възнамерява да следва, така че всеки да може да регулира търговското си поведение, знаейки, че неговите конкуренти ще се държат по същия начин (вж. решение на Съда от 14 юли 1972 г., 48/69., ICI/Комисия, Recueil, стр. 619).

187. В решението си по съединени дела 40 - 48, 50, 54 - 56, 111, 113 и 114/73 (Suiker Unie/Комисия, Recueil, стр. 1663) Съдът е постановил, че критериите за координиране и сътрудничество, предвидени в неговата съдебна практика, които по никакъв начин не изискват изготвяне на действителен план, следва да бъдат тълкувани в светлината на понятието, присъщо на разпоредбите за конкуренцията в Договора, според които всеки икономически оператор трябва да определя независимо търговската политика, която той възнамерява да следва на Общия пазар. Това изискване за независимост не лишава предприятията от правото да се адаптират по интелигентен начин към съществуващото или очакваното поведение на техните конкуренти, но то строго забранява всякакъв пряк или косвен контакт между тях, чийто предмет или действие е или да се въздейства на поведението на пазара на действителен или евентуален конкурент, или да се разкрие на такъв конкурент поведението, което те са приели да следват или възнамеряват да следват на пазара (решение, точка 87, алинея 2). Такова поведение може да попадне под член 85, алинея 1 като „съгласувана практика”, дори когато страните не са постигнали предварително съгласие относно общ план, определящ техните действия на пазара, но приемат или се придържат към решаващи механизми, които улесняват координирането на тяхното търговско поведение (решение, точка 87, алинея 3, първо изречение).

188. Решението също така посочва (точка 87, алинея 3, трето изречение), че в комплексен картел, някои производители в един или друг момент могат да не изразяват своето решително съгласие за конкретна линия на действие, договорена от другите, но независимо от това дават своето общо съгласие за въпросната схема и тяхното поведение е в съответствие с това. Следователно в някои отношения продължаващото сътрудничество и тайното договаряне между производителите при изпълнението на цялостното споразумение могат да разкрият характеристики на съгласувана практика (решение, точка 87, алинея 3, пето изречение).

189. Според решението (точка 87, четвърта алинея), важноста на понятието съгласувана практика по такъв начин не произлиза толкова от разграничението между това понятие и „споразумение”, колкото от разграничението между формите на тайно договаряне, които попадат в обхвата на член 85, параграф 1 и простото паралелно поведение без елемент на съгласуваност. Следователно в настоящия случай нищо не се отразява на точната форма, която имат тайните споразумения.

190. В решението (параграф 88, първа и втора алинея) се посочва, че повечето от производителите, като са твърдели по време на административната процедура, че

тяхното поведение във връзка с твърдените ценови инициативи е в резултат от каквото и да е „споразумение“ по смисъла на член 85 (вж., решението, точка 82), продължили са с твърдението, че това не би могло също така да съставлява основание за заключение за съгласувана практика. Според тях, последното понятие изисква някакво „явно действие“ на пазара, за което се твърди, че напълно отсъства в настоящия случай: нито тарифите, нито „целевите цени“ не са били съобщавани на клиентите. Този аргумент е отхвърлен в решението: ако е било необходимо в настоящия случай да се разчита на доказателство за съгласувана практика, това изискване е било изпълнено чрез някои стъпки, които участниците са предприемали за осъществяване на тяхната обща цел. Различните ценови инициативи са били документирани. Също така е било безспорно, че индивидуалните производители са предприемали паралелни действия за тяхното изпълнение. Предприетите стъпки от производителите, както колективно, така и поотделно, са очевидни от документните доказателства: протоколи от срещите, вътрешни меморандуми, указания и циркуляри до офисите по продажбите и писмата до клиентите. Било е напълно ирелевантно, дали те са били „публикували“ ценоразписи или не. Указанията за цените сами по себе си са осигурили не само възможно най-доброто доказателство за действията, предприети от всеки производител за изпълнение на общата цел, но и също така със своето съдържание и с момента, в който те са били предприети, са подсилили доказателствата за тайно договаряне.

б) Аргументи на страните

191. Ищецът признава, че разграничението между споразумения и съгласувани практики може да не е важно, доколкото тайното договаряне във всичките му форми е забранено по член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО. Въпреки това, когато въпросът не се свежда до това да се установи нарушение на тази разпоредба, а да се определи вида и степента на отговорност, произлизаща от такова нарушение, ищецът счита, че следва да се направи разграничение между споразумения и съгласувани практики.

192. В случая на споразумение, след като се докаже придържането от страна на участниците към общ план, чийто предмет е бил установен, някаква отговорност е възможно, дори и по отношение на дейности, в които някои участници от споразумението не са участвали пряко и по задължение.

193. Независимо от това, ищецът твърди, че в случая със съгласуваните практики, където не съществува доказателство за придържане към общ план, съгласуваната практика е доказана само по отношение на действия и поведение, за които е доказано, че са в резултат на съгласуване. Именно в границите на тези действия и поведение се осъществява съгласувана практика. Следователно в случая с концентрирана практика, не е възможно да се вмени отговорност на участниците, надхвърляща действията и поведението, които са били пряко и действително доказани и могат да бъдат приписани на съгласуване.

194. Във връзка с последиците, които ищецът желае да извлече от класифицирането на нарушението като споразумение или като съгласувана практика, Комисията констатира, че ищецът цели да разбие единно нарушение, т.е. картела, имащ за цел да подкрепи цените на полипропилен, в редица отделни нарушения с оглед да ограничи своята отговорност. По такъв начин той се опитва изкуствено напремахне

връзката между различните действия, които са били предприети в контекста на картела, въпреки че тези дейности са представлявали едно цяло. Фактът на придържане към картела –чрез участие във въпросните срещи – задължително въвлича Anic в отговорността, която се придава на съвкупността от действията, които са били предприети.

195. Тя по-нататък посочва, че не е необходимо съгласуваната практика да налага доказване на поведение на пазара. Самият факт за участие в договорите, доколкото тяхната цел е да се ограничи автономността на предприятията, е достатъчен да съставлява нарушение на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

в) Оценка на Първоинстанционния съд

196. Комисията е характеризирала всеки един фактически елемент, установен срещу ищеца било то като споразумение, или съгласувана практика за целите на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО. Видно е от точка 80, алинея 2; точка 81, алинея 3 и точка 82, алинея 1 от решението, разглеждани заедно, че Комисията характеризира всеки един от тези различни елементи предимно като „споразумение”.

197. Също така е видно от точка 86, алинеи 2 и 3, точка 87, алинея 3 и точка 88 от решението, разглеждани заедно, че Комисията алтернативно характеризира елементите на нарушението като „съгласувани практики”, когато тези елементи не позволяват да се направи заключение, че страните са достигнали до предварително споразумение по общ план, определящ техните действия на пазара, но са били приели или са се придържали към решаващи механизми, които са улеснявали координирането на тяхното търговско поведение, или когато в резултат на комплексния характер на картела, не Ж е било възможно да установи, че някои от производителите са изразили своето категорично съгласие за конкретна линия на действие, договорена от другите, въпреки че са демонстрирали своята обща подкрепа за въпросната схема и са следвали съответстващо поведение. По такъв начин решението прави заключение, че в някои отношения сътрудничеството и тайното договаряне между производителите в изпълнението на цялостното споразумение може да разкрие характеристики на съгласувана практика.

198. Първоинстанционният съд констатира, че, тъй като е видно от съдебната практика на Съда, че за да съществува споразумение по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, е достатъчно въпросните предприятия да са изразили своето съвместно намерение да действат заедно на пазара по специфичен начин (вж. решението от 15 юли 1970 г. по дело 41/69, ACF Chemiefarma N.V./Комисията, точка 112, Recueil, стр. 661, и решението по съединени дела 209/78 - 215/78 и 218/78, Heintz van Landewyck/Комисия, точка 86, Recueil, стр. 3125), се установява, че Комисията е имала право да третира общите намерения, съществуващи между ищеца и другите производители на полипропилен, които Комисията е доказала до необходимия правен стандарт и които се отнасят до ценови инициативи, цели и обеми на продажбите за 1979 г. и 1980 г., мерки за ограничаване на месечните продажби в сравнение с предходен период за 1981 г. и първото полугодие на 1982 г., като споразумения по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

199. За определянето на понятието „съгласувана практика”, следва да бъде направено препращане към съдебната практика на Съда, която показва, че критериите за координиране и сътрудничество, разписани по-рано от Съда, следва да бъдат разглеждани в светлината на понятието, присъщо на разпоредбите относно конкуренцията в Договора, според които всеки икономически оператор трябва да определя независимо политиката, която той възнамерява да следва на общия пазар. Въпреки че това изискване не лишава икономическите оператори от правото да се адаптират по интелигентен начин към съществуващото или очакваното поведение на техните конкуренти, но то строго забранява всякакъв пряк или косвен контакт между тях, чийто предмет или действие е или да се въздейства на поведението на пазара на действителен или евентуален конкурент, или да се разкрие на такъв конкурент поведението, което те са приели да следват или възнамеряват да следват на пазара (решение от 16 декември 1975 г. по съединени дела 40 /73 - 48 /73, 50 /73, 54 /73 - 56 /73, 111 /73, 113 /73 и 114/73, цитирано по-горе, точки 173 и 174).

200. В настоящия случай ищецът е участвал в срещи относно определяне на целеви цени и обеми на продажбите, по време на които е била обменяна информация между конкурентите относно цените, които се са желали да бъдат определени на пазара относно своите прагове на рентабилност относно ограниченията на обемите на продажби, които те са преценили за необходими, или относно цифрите за своите продажби. Чрез участието в тези срещи, той е участвал заедно със своите конкуренти в съгласувани действия, чиято цел е била да се повлияе тяхното поведение на пазара и да разкрият помежду си поведението, което всеки един от производителите е възнамерявал да следва на пазара.

201. Следователно, ищецът не само е следвал целта предварително да отстрани несигурността относно бъдещото поведение на неговите конкуренти, но също така при определяне на политиката, която той е възнамерявал да следва на пазара, той не е могъл да пропусне да вземе предвид, пряко или косвено, информацията, получена в хода на тези срещи. Подобно на това, при определянето на политиката, която неговите конкуренти са възнамерявали да следват, те са били длъжни да вземат предвид, пряко или косвено, информацията, разкрита им от ищеца в хода на поведението, което ищецът е взел решение или е възнамерявал да следва на пазара.

202. Следователно Комисията е била в правото да категоризира алтернативно, като се вземе предвид тяхната цел, редовните срещи на производителите, в които ищецът е участвал между края на 1978 г. или началото на 1979 г. и средата на 1982 г., и съобщаването от негова страна на ICI на очакванията му за неговите обеми на продажбите за първото тримесечие на 1983 г. като съгласувани практики по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

203. По отношение на въпроса, дали Комисията е имала право да направи заключение за наличие на единно нарушение, описано в член 1 от решението като „споразумение или съгласувана практика”, Първоинстанционният съд посочва, че с оглед на тяхната идентична цел, различните следвани съгласувани практики и сключени споразумения са образували част от системи за редовни срещи, за определяне на целеви цени и за определяне на квоти.

204. Тези схеми са били част от поредица от усилия, положени от въпросните предприятия в следването на единна икономическа цел, а именно – нарушаването на

нормалното движение на цените на пазара на полипропилен. По такъв начин би било изкуствено да се раздели такова продължаващо поведение, характеризирано с единна цел, чрез третирането му като състоящо се от редица отделни нарушения. Факт е, че ищецът е участвал – в продължение на години – в единен набор от схеми, представляващи единно нарушение, което непрекъснато се е проявявало едновременно като незаконни споразумения и незаконни съгласувани практики.

205. Комисията също така е имала право да характеризира това единно нарушение като „споразумение и съгласувана практика”, тъй като нарушението е включвало в едно и също време фактически елементи, характеризирани като „споразумения”, и фактически елементи, характеризирани като „съгласувани практики”. При такова комплексно нарушение, дуалистичното характеризиране от страна на Комисията в член 1 от решението следва да бъде тълкувано не като налагащо едновременно и кумулативно доказване на това, че всеки един от тези фактически елементи показва съставните елементи както на споразумение, така и на съгласувана практика, а по-скоро като позоваващо се на комплексния характер на съвкупността, състояща се от редица фактически елементи, някои от които се характеризират като споразумения, а други – като съгласувани практики за целите на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, който не предвижда специфична категория за комплексно нарушение от този тип.

206. В допълнение към това от преценката на Първоинстанционния съд по отношение на заключенията относно фактите, направени от Комисията, че по отношение на ищеца Комисията е доказала до необходимия правен стандарт всеки един от тези аспекти на нарушението за продължителността на неговото участие в системата от редовни срещи на производителите на полипропилен и че тя следователно не е приписала на ищеца отговорност за поведение на други производители.

207. С оглед на посочените по-горе съображения, това искане на ищеца трябва да бъде отхвърлено.

Б. Ограничително действие върху конкуренцията

а) Оспорваното решение

208. Решението посочва (точка 90, алинеи 1 и 2), че не е абсолютно задължително за целите на прилагането на член 85, параграф 1, като се вземе предвид явно антиконкурентния предмет на споразумението, да се доказват неблагоприятни последици върху конкуренцията. Независимо от това, в настоящия случай, доказателствата показват, че споразумението на практика е довело до оценомо действие върху конкурентните условия.

б) Аргументи на страните

209. Ищецът твърди, че неговата политика по продажбите по отношение на цените и обемите на продажби е била напълно независима от това, което е ставало на срещите, в които той е участвал. Той посочва, че другите производители са го разглеждали като проблем и създаващ проблеми и са считали, че е било необходимо да му се оказва натиск.

210. Той заявява, че Комисията е признала, че по отношение на Anic не могат да бъдат установени указания относно цените, изпратени до офисите по продажба. Въпреки това, той посочва, че предоставил на Комисията информация относно неговата система на ценообразуване и политиката по цените, които той е следвал. По такъв начин той е доказал, че цените, които той е определял винаги са се различавали от „целевите” цени, че той никога не е имал ценоразпис за полипропилен и че той винаги е произвеждал на максимума на своята ефективна производствена мощност.

211. Ищецът продължава с твърдението, че твърдяното участие в картела е било толкова минимално поради малкия му пазарен дял, че не би могло да има каквото и да е ограничително действие върху конкуренцията, ако то се сравни с доминирането на „голямата четворка”, които заедно съставляват над 50% от пазара. Той посочва, че с пазарен дял от 3%, за него е било абсолютно невъзможно да се противопостави на поведението на основните производители или да му повлияе по някакъв начин.

212. Комисията посочва, че тя вече е отговорила на всички аргументи на ищеца. Независимо то това, тя категорично отрича твърдението на ищеца, основано на незначителния размер на неговия пазарен дял, от което ищецът прави заключение, че неговото участие не би могло да има каквото и да е ограничително действие на върху конкуренцията. Комисията отговаря, че за целите на прилагането на член 85 необходимото ограничително действие е това, което може да се припише на картела като цяло, а не на участието на отделно предприятие. Ако това не беше така, в условията на пазар, съставен от няколко малки фирми, картелът, който покрива 100 % от производителите, би избегнал забраната поради незначителен принос на всеки участник, взет поотделно.

в) Оценка на Първоинстанционния съд

213. Линията на аргументиране на ищеца цели да покаже, че неговото участие в редовните срещи на производителите на полипропилен не попада под действието на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, тъй като неговото конкурентно поведение на пазара е показало, че неговото участие не е имало антиконкурентен предмет или действие.

214. Член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО забранява като несъвместими с Общия пазар всички споразумения между предприятията или съгласувани практики, които могат да засегнат търговията между държавите-членки и които имат като предмет или действие предотвратяване, ограничаване или нарушение на конкуренцията в рамките на Общия пазар, и по-специално тези, които се състоят в пряко или косвено определяне на покупните или продажните цени или каквито и да е други търговски условия и в подялба на пазарите или източниците на доставки.

215. Първоинстанционният съд повтаря, че е видно от неговата оценка на заключенията по фактите, направени от Комисията, че целта на редовните срещи, в които участникът е присъствал с неговите конкуренти, е била да се ограничи конкуренцията в общия пазар, по-специално чрез определяне на целеви цени и обеми на продажбите, и че следователно неговото участие в тези срещи е имало антиконкурентен предмет по смисъла на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

216. Освен това, аргументът на ищеца, че неговите собствени действия не биха могли да ограничат конкуренцията, следва да бъде отхвърлен, тъй като релевантният въпрос е не дали индивидуалното участие на ищеца е било в състояние да ограничи конкуренцията, а дали нарушението, в което той е участвал с други, е могло да има такова действие. Предприятията, които са участвали в нарушението, чието извършване е било установено с решението, обхваща почти целия пазар, което ясно показва, че нарушението, което те са извършили заедно, е могло да ограничи конкуренцията.

217. Следователно това искане следва да бъде отхвърлено.

В. Въздействие върху търговията между държавите-членки

а) Оспорваното решение

218. Решението посочва (точка 93, алинея 1), че споразумението между производителите е било в състояние да има съществено въздействие върху търговията между държавите-членки.

219. В настоящия случай всеобхватният характер на тайното споразумение, което е обхванало на практика цялата търговия в Общността (и другите западноевропейски страни) с основен промишлен продукт, трябва автоматично да е довело до отклонение на търговията от каналите, които тя би развила при отсъствието на такова споразумение (решение, точка 93, алинея 3). Определянето на цените на изкуствено ниво чрез споразумението, а не като се остави пазарът сам да определи своя собствен баланс, е увредило структурата на конкуренцията в Общността. Предприятията се били освободени от неотложната нужда да отговорят на пазарните сили и да се справят с проблема с твърдения надвишаващ капацитет (решение, точка 93, алинея 4).

220. В точка 94 от решението Комисията установява, че определянето на целеви цени за всяка държава-членка, въпреки че е трябвало да отчита до известна степен преобладаващите местни условия – обсъждани подробно на националните срещи – трябва да е нарушило модела на търговия и въздействието върху нивата на цените на разликите в ефективността на различните производители. Системата на счетоводно лидерство чрез насочване на клиентите към конкретно определени производители допълнително е утежило въздействието на ценовите договорености. Комисията признава, че при определянето на квотите или целите, производителите не са организирали разпределението по държави-членки или по региони. Въпреки това самото съществуване на квоти или цели би действало за ограничаване на възможностите, съществуващи пред производител.

б) Аргументи на страните

221. Ищецът отново повтаря своя аргумент, че поради своя незначителен размер, неговото участие в твърдения картел не би могло да се отрази на търговията между държавите-членки.

222. Комисията повтаря, че този аргумент е неприемлив, тъй като не участието на ищеца е това, което трябва да бъде в състояние да повлияе на търговията между държавите-членки, а картелът като цяло.

в) Оценка на Първоинстанционния съд

223. Комисията не е била задължена да доказва, че участието на ищеца в споразумение и съгласувана практика е трябвало да има съществено въздействие върху търговията между държавите-членки. Това, което се изисква от член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО е, че антиконкурентните споразумения и съгласувани практики да бъдат в състояние да повлияят на търговията между държавите-членки. В това отношение следва да бъде установено, че установените ограничения върху конкуренцията са били в състояние да отклонят търговските модели от хода, който те в противен случай биха следвали (вж. решението на Съда по съвместни дела 209/78 - 215/78 и 218/78, Van Landewyck и други/ Комисия, цитирано по-горе, точка 172).

224. Следва също така да бъде повторено, че ищецът не може да се позовава на своето малко положение на пазара с цел да твърди, че неговите дейности не биха могли да имат никакво въздействие върху търговията между държавите-членки, тъй като нарушението, което той е извършил заедно с други, е способно да се отрази на търговията между държавите-членки.

225. Следователно Комисията е установила до необходимия правен стандарт в точки 93 и 94 от своето решение, че нарушението, в което ищецът е участвал, е било в състояние да се отрази на търговията между държавите-членки, като не е било необходимо тя да доказва, че индивидуалното участие на ищеца е повлияло на търговията между държавите-членки.

226. Следователно това искане трябва да бъде отхвърлено.

3. Заключение

227. От гореизложените съображения следва, първо, че тъй като заключенията по фактите, направени от Комисията по отношение на ищеца за периода преди края на 1978 г. или началото на 1979 г. и периода след края на м. октомври 1982 г., не са били доказани до необходимия правен стандарт, член 1 от решението трябва да бъде отменен, доколкото с него се установява, че ищецът е участвал в нарушението през тези периоди. Второ, тъй като заключенията по фактите, направени от Комисията по отношение на ищеца за периода след средата на 1982 г. относно неговото участие в редовните срещи на производителите на полипропилен, в ценовите инициативи и в ограничението на месечните продажби в сравнение с предходен период, не са били доказани до необходимия правен стандарт, член 1 от решението трябва да бъде отменен, доколкото с него се установява, че ищецът е участвал в тях. Трето, тъй като заключенията по фактите, направени от Комисията по отношение на ищеца във връзка с мерките, насочени към улесняване на изпълнението на ценовите инициативи, не са били доказани до необходимия правен стандарт, член 1 от решението трябва да бъде отменен, доколкото с него се установява, че ищецът е участвал в тези мерки. По отношение на останалото исканията на ищеца относно

заклученията по фактите и относно прилагането на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО от страна на Комисията следва да бъдат отхвърлени.

Въпросът, дали на ищеца може да се търси отговорност за нарушението или не

228. Ищецът поддържа, че Комисията не е права да го държи отговорен за нарушението, тъй като то е следвало отчасти да бъде вменено на SIR и отчасти - на Monte. Той започва с описание на обстановката на полипропиленовия сектор в Италия, в който до началото на 1982 г. трима италиански производители (Monte, Anic и SIR) са били в ожесточена конкуренция. Оттогава секторът е бил реструктуриран на два пъти. Първо, на 9 декември 1981 г. установките на SIR са били прехвърлени на SIL, дружество, притежавано изцяло от Anic. През м. юни 1982 г. дяловете в SIL са били „girate per procura” на Epoxu Chimica и след това прехвърлени на това дружество на 31 декември 1982 г. От тази дата целият полипропиленов сектор в Италия е попаднал под контрола на Monte. Anic е напуснал сектора окончателно. Като се имат предвид тези последици е необходимо да се уточни кое предприятие носи отговорност за въпросните нарушения.

229. Ищецът констатира, че в решението Комисията процедира на основата, че предприятията са лицата, които са субекти на правото по отношение на прилагането на правилата за конкуренцията на Общността. Това понятие за предприятия не трябва да се смесва с понятието за правосубектност, използвано в търговското право и данъчното право. Anic признава действителността на този принцип, който е в съответствие със съдебната практика на Съда и който Комисията е приложила по отношение на норвежките предприятия Saga Petrokjemi и Statoil (точка 97 и следващите).

230. Ищецът твърди, че този принцип не е бил правилно приложен в случая с италианските предприятия. Първо, не на Anic, а на SIR Комисията е следвало да вмени фактите относно това дружество, което продължава да съществува, въпреки че е в ликвидация. Комисията последователно е смесвала двете дружества, като е позволила на SIR да избегне преследване. Второ, този подход противоречи на подхода, възприет в решението по отношение на прехвърлянето на дейността на Anic по производството на полипропилен към Monte. Комисията счита, че тъй като Anic продължава да съществува като субект, той е отговорен за нарушенията, извършени от полипропиленовото предприятие, преди то да бъде прехвърлено на Monte. Като постъпва така, Комисията изхожда от понятието за предприятието като субект, който се ползва с правосубектност, а не като функционален икономически субект.

231. Той твърди, че разграничението, което е направено възможно с факта, че прехвърлителят продължава да съществува след прехвърлянето на предприятието, води до абсурдни и произволни последици. Отговорността на прехвърлителя за нарушения, извършени от прехвърленото предприятие става зависимо изключително от въпросите, дали прехвърлителят притежава други търговски дейности и как тези дейности са организирани. С цел Anic да избегне каквато и да е отговорност, той просто е трябвало да прехвърли своя бизнес в другите сектори на други дружества след прехвърлянето на своя полипропиленов бизнес на Monte.

232. С оглед да оправдае различният подход, приложен по отношение на норвежките предприятия, Комисията посочва, че в норвежкия случай „правният пакет” е изчезнал, докато в случая с Anic, той е продължил съществуването си. Ищецът отхвърля този аргумент и твърди, че релевантният въпрос е, кой фактор следва да натежи: предприятието или „правният пакет”. Когато се отговори на този въпрос, избраният фактор следва да бъде прилаган последователно. Аргументът на Комисията, че в случая с Anic не е имало прехвърляне на предприятие, тъй като понятието за предприятие не съвпадало с това на продукт или сектор на дейност, е точно толкова неприемлив. Според ищеца, полипропиленовият бизнес сам по себе си е бил икономическо звено в рамките на Anic. Той е бил това икономическо звено и по такъв начин съответстващото предприятие с всички негови материални и нематериални активи, което е било прехвърлено.

233. Последно, ищецът посочва, че фактът, че на SIR не се търси отговорност за действията, които той е извършил, може да представлява противоречие в решението. Всеки път, когато Комисията е откривала общо позоваване на Anic и SIR, тя е вменявала съответното поведение на ищеца. Независимо от това, точно толкова правдоподобно е, че в определени случаи SIR, а не Anic е бил отговорен за конкретното поведение. Следователно Комисията е трябвало да вземе предвид, най-малкото при определянето на размера на глобата, възможността за това, че не цялото поведение, отразено в документите, които се позовават общо на Anic и SIR, е можело да се припише на ответника.

234. Комисията счита, че норвежкия случай е различен от този на Anic. В норвежкия случай „правния пакет” на предприятието е изчезнал, докато Anic е продължил да съществува в различна форма, но с непроменени по същество икономически и функционални характеристики. Ищецът грeши, като вярва, че в норвежкия случай Комисията е процедира на основата на това, че понятието за предприятие съвпада с това на продукт или сектор на дейности. Противно на това, понятието за предприятие е комплексно понятие, включващо човешки и физични компоненти, обединени за извършване на единна икономическа дейност, която становището на конкурентите и на клиентите може да помогне да бъде идентифицирана. И норвежкото предприятие, и Anic са отговаряли на това понятие. Anic не е изграден от няколко предприятия, по едно за всеки сектор на производство. Той има единна цел като предприятие. Следователно, той остава същото предприятие преди и след прехвърлянето на своя бизнес за производство на полипропилен. Следователно няма основание на юридическото лице, отговарящо на това предприятие, да не се търси отговорност за нарушението.

235. Съдът счита, че като забранява на предприятията, по-специално, сключването на споразумения или участието в съгласувани практики, които могат да повлияят на търговията между държавите-членки и имат за предмет или действие предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в Общия пазар, член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО е насочен към икономически единици, съставени от човешки и материални елементи, които могат да допринесат за извършването на нарушението от вида, описан в тази разпоредба.

236. Когато е установено извършването на такова нарушение, е необходимо да се идентифицира физическото или юридическото лице, което е било отговорно за

функционирането на предприятието в момента, когато нарушението е било извършено, така че то да може да понесе отговорност за това.

237. Въпреки това когато между извършването на нарушението и времето, когато въпросното предприятие трябва да понесе отговорност за него, отговорното лице за функционирането на това предприятие е прекратило да съществува в правния мир, е необходимо, първо, да се открие комбинацията от физични и човешки елементи, която е допринесла за извършването на нарушението, и след това да се идентифицира лицето, което е станало отговорно за тяхното функциониране, така че да се избегне резултатът, че поради изчезване на лицето, отговорно за функционирането по време на извършване на нарушението, предприятието да не може да понесе отговорност за това.

238. В случая с ищеца, юридическото лице, отговарящо за функционирането на предприятието, когато е било извършено нарушението, е продължило да съществува до приемането на решението. Следователно Комисията е имала право да го държи отговорен за нарушението.

239. Следва да бъде добавено, че случаят със Saga Petrokјemi е различен, понеже юридическото лице, отговорно за функционирането на предприятието, когато е било извършено нарушението, е престанало да съществува след неговото сливане със Statoil.

240. Освен това Първоинстанционният съд счита, че не е необходимо да отговаря на въпроса, какво би станало, ако предприятие, което е извършило нарушение, изчезне като икономически субект, съставен от съчетанието от човешки и материални елементи, или кое дружество трябва да понесе отговорността за нарушение, извършено от предприятие, принадлежащо на група дружество.

241. По отношение на твърденията за приписване на ищеца на действия, извършени от SIR, от оценката на Първоинстанционния съд на заключенията на фактите, направени от Комисията, следва, че нарушението е било доказано по отношение на ищеца на основата само на неговите действия.

242. В допълнение към това следва да бъде отбелязано, че Комисията е посочила пред Първоинстанционния съд, че би било необходимо да се търси отговорността на SIR за нарушенията, извършени от него, тъй като юридическото лице, което е отговорно за функционирането на предприятието, когато е извършено нарушението, продължава да съществува, макар и да е в ликвидация, но по целесъобразност тя е преценила, че е неподходящо да се образува производство срещу това предприятие.

243. Следователно това искане трябва да бъде отхвърлено.

Относно мотивите

244. Ищецът твърди, че решението е опорочено от нарушение на член 190 от Договора за ЕИО, доколкото не е направено позоваване на становището, което по силата на правомощията си инспекторът трябва да изпрати на генералния директор за конкуренцията.

245. Той твърди, че няма основание да бъде подкрепена гледната точка на Комисията, че член 190 се отнася единствено до становища, издадени от органи, различни от решаващия орган.

246. Комисията счита, че член 190 не може да бъде приложен към доклада, предоставян от инспектора на генералния директор за конкуренцията, тъй като това е доклад, изготвен от служител на Комисията, който обикновено се извършва в устна форма, че това представлява вътрешна процедура за вземане на решения на Комисията и че тя не може да бъде преценена като равностойна на становище, особено на становище, което трябва да бъде получено.

247. Според Комисията единствената цел на член 190 от Договора за ЕИО е да осигури преглед на редовността на следваната процедура, като се позволи в случаите, където Договорът изисква участие в процедурата за вземане на решения на органи, различни от органа, отговорен за вземането на решението, да бъде проверено, дали това участие на практика е било осъществено.

248. На първо място, Първоинстанционният съд отбелязва, че всички съответни разпоредби относно правомощията на инспектора, които са приложени към Тринадесетия доклад по политиката на конкуренцията са, както следва

„Член 2

Инспекторът осигурява правилното провеждане на заседанието, като по такъв начин допринася за обективността на самото изслушване и на всяко решение взето впоследствие. Той има за цел да осигури по-специално това, в подготовката на проекторешенията на Комисията по производства, свързани с конкуренцията, да се държи сметка по надлежен начин на всички съответно благоприятни или неблагоприятни факти за страните.

При изпълнение на своите задължения той осигурява спазването на правата на защита, като същевременно взема предвид необходимостта от ефективно прилагане на правилата за конкуренцията в съответствие с действащите регламенти и принципите, предвидени от Съда на Европейските общности.

Член 5

Инспекторът докладва на генералния директор за конкуренцията относно заседанието и заключенията, които той е направил от него. Той може да прави констатации относно бъдещото развитие на производството. Такива констатации може да са свързани, наред с другото, с необходимостта от допълнителна информация, с оттеглянето на някои възражения или с формулирането на нови възражения.

Член 6

При изпълнение на задълженията си по член 2, ако прецени за необходимо, инспекторът може да препрати своите наблюдения пряко на члена на Комисията със специална отговорност за конкуренцията в момента, когато предварителното

проекторешение е подадено до него за препращане до Консултативния комитет по ограничителните практики и доминантните позиции.

Член 7

Когато това е необходимо, членът на Комисията със специална отговорност за конкуренцията може да реши, по предложение на инспектора, да приложи окончателния доклад на инспектора към проекторешението, внесено в Комисията, с цел гарантиране на това, че когато тя достига до решение по всеки индивидуален случай, тя да бъде запозната напълно с цялата съответна информация”.

249. Видно е от самата формулировка на правомощията на инспектора, че не е задължително неговият доклад да бъде предоставян нито на Консултативния комитет, нито на Комисията. Не съществува разпоредба, която да предвижда докладът да бъде изпращан на Консултативния комитет. Въпреки че е вярно, че инспекторът трябва да докладва на генералния директор за конкуренцията (член 5) и че той може, ако прецени това за необходимо, да препрати своите констатации пряко на члена на Комисията със специална отговорност за конкуренцията (член 6), който от своя страна може, по предложение на инспектора, да приложи окончателния доклад на инспектора към проекторешението, внесено в Комисията (член 7), не съществува разпоредба, която да задължава инспектора, генералния директор за конкуренцията или члена на Комисията със специална отговорност за конкуренцията да изпращат доклада на инспектора на Комисията.

250. Следователно този доклад не представлява становище, което Комисията е задължена на получи, когато взема решение.

251. Следователно възражението за нарушение на член 190 от Договора за ЕИО трябва да бъде отхвърлено.

Относно глобата

252. Ищецът се жалва, че Комисията е нарушила член 15 от Регламент № 17, като неправилно е оценила в решението продължителността и тежестта на установеното нарушение.

1. Давностен срок

253. Ищецът твърди, че поведението преди 5 декември 1978 г. е обхванато от правилата за давност на действията. С оглед на липсата на каквито и да е „фактически или обстоятелствени връзки” между различните споразумения и съгласувани практики”, които съставляват предмета на решението, следва да се приложи петгодишния давностен срок, предвиден в Регламент (ЕИО) № 2988/74 на Съвета, тъй като първото действие, спиращо времето, е било искането за информация, което е било съобщено на ищеца на 5 декември 1983 г.

254. Комисията посочва, че нарушението, за което ищецът е обвинен, е единно нарушение, което е продължило от м. ноември 1977 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г. Следователно давностният срок не е бил изтекъл, когато е било

предприето първото действие, спиращо времето, т.е. искането за информация от 29 ноември 1983 г.

255. Първоинстанционният съд констатира, че тъй като той е постановил, че Комисията не е доказала до необходимия правен стандарт участието на ищеца в нарушението преди края на 1978 г. или началото на 1979 г., аргументите на ищеца са безпредметни.

2. Продължителност на нарушението

256. Ищецът твърди, че Комисията неправилно е оценила продължителността на неговото участие в нарушението, тъй като според нея то е започнало през м. ноември 1977 г. и е завършило в края на 1982 г. или началото на 1983 г.

257. Той също така счита, че посочването на края на 1982 г. и началото на 1983 г. като твърде неточно.

258. Комисията заявява, че тя правилно е оценила продължителността на участието на Anic в нарушението и че разликата между края на 1982 г. и началото на 1983 г. представлява неточност само от няколко дни.

259. Първоинстанционният съд констатира, че от оценките относно доказването на нарушението следва, че продължителността на установеното нарушение, извършено от ищеца, е била по-кратка от посоченото в решението, тъй като е започнало в края на 1978 г. или началото на 1979 г., а не през м. ноември 1977 г., и е приключило в края на м. октомври 1982 г., а не в края на 1982 г. или началото на 1983 г.

260. В това отношение следва да бъде добавено, че от същите тези оценки следва, че от средата на 1982 г. ищецът е прекратил участието в редовните срещи на производителите на полипропилен и в общите цели, които са произлизали от тях.

261. Следователно в това отношение размерът на глобата, наложена на ищеца трябва да бъде намалена.

3. Тежест на нарушението

А. Ограничената роля на ищеца

262. Ищецът твърди, че противно на това, което е заявено в точка 109 от решението, не изглежда достоверно Комисията да е взела предвид ролята, която са играли различните предприятия, при определяне на глобите, които е следвало да бъдат наложени на всяко едно от тях. Докато решението се позовава непрекъснато на предложения, инициативи и планове, никаква инициатива не е приписана на Anic. Освен това Комисията не е взела предвид факта, че Anic не е присъствал редовно на срещите, както и отсъствието на доказателства извън тези относно неговото присъствие на срещите. Той прави заключение, че неговото поведение не представлява умишлено нарушение на член 85 от Договора за ЕИО.

263. Комисията отговаря, че тя правилно е взела предвид ролята, която са играли различните предприятия, поради което много по-големи глоби са наложени на

„голямата четворка”. Тя добавя, че ищецът не е посочил, по какъв начин неговото поведение на представлява умишлено нарушение на член 85 от Договора за ЕИО.

264. Първоинстанционният съд установява, че от неговите оценки относно доказването на нарушението е видно, че Комисията правилно е установила ролята, която играе ищецът в нарушението през периода на неговото участие и по такъв начин Комисията е била в правото си да вземе предвид тази роля при определяне на размера на глобата, която да бъде наложена на ищеца.

265. Първоинстанционният съд също така установява, че установените факти показват с тяхната присъща тежест – по-специално определянето на целеви цени и обеми на продажбите, че ищецът не е действал по непредпазливост или дори с недостатъчно положена грижа, а умишлено.

266. Следователно това искане трябва да бъде отхвърлено.

Б. Размер на ищеца на пазара на полипропилен

267. Ищецът твърди, че Комисията неправилно е отчетла неговия размер на пазара на полипропилен, по-специално като е приписала пазарния дял на SIR на него. В решението и в приложените към него таблици 1 и 8, Комисията е разгледала пазарните дялове на Anic и SIR заедно. Да се объркат двете предприятия по този начин е било неправилно поради конкуренцията между тях, което може да опорочи решението, тъй като пазарните дялове, посочени от Комисията в таблица 1 са били взети като основа за оценката на въздействието върху пазара на нарушенията, за които Anic е бил обвинен, и за размера на глобата.

268. Комисията отговаря, че въпреки че в решението тя е посочила една цифра за двете предприятия, под двете имена (Anic/SIR), това е било така, понеже информацията е била представена по този начин в конфискуваните от нея документи. Независимо от това, от това не може да бъде направено заключение, че Комисията е приписала пазарния дял на SIR на Anic за целите на определяне на възможното въздействие на нарушенията, за които Anic е бил обвинен, върху пазара. Сред критериите, които са били взети предвид при определянето на размера на глобите са били пазарните дялова за 1982 г. и Комисията е взела предвид само този на Anic; освен това пазарния дял на SIR е бил минимален.

269. Първоинстанционният съд счита, че за да се оцени този аргумент е необходимо да се провери начинът, по който Комисията е определила размера на наложената глоба на ищеца. Комисията първо е определила критериите за установяване на общото ниво на глобите, наложени на предприятията, до които решението е адресирано (точка 108 от решението), след което е определила критериите за постигане на справедлив баланс между глобите, наложени на всяко едно от тези предприятия (точка 109 от решението).

270. Първоинстанционният съд счита, че критериите, изложени в точка 108 от решението напълно оправдават общото ниво на глобите, наложени на предприятията, до които решението е адресирано. В това отношение следва да бъде изрично акцентирано на очевидното естество на нарушението на член 85, параграф 1 от Договора и по-специално на букви а), б) и в) от тази разпоредба, чиито условия са

били известни на производителите на полипропилен, които са действали при максимална секретност.

271. Първоинстанционният съд също така счита, че четирите критерия, посочени в точка 109 от решението съответстват на и са достатъчни за постигането на справедлив баланс на глобите, наложени на всяко предприятие.

272. Първо, в това отношение аргументът на ищеца в смисъл, че таблица 1, приложена към решението е била използвана като основа за изчисление на наложената на ищеца глоба, трябва да бъде отхвърлен. Нито точка 108 или точка 109 се позовават на „Пазарни дялове в Западна Европа (по производители)”. Тази таблица се посочва само в точка 8 от решението при описанието на пазара на полипропилен в Западна Европа.

273. Първоинстанционният съд констатира, че при определянето на размера на глобите, които да бъдат наложени на всяко от предприятията, Комисията се е позовала в точка 109 на техния размер на пазара на полипропилен в Общността; сред критериите, имащи за цел да осигурят справедливо претегляне на глобите, наложени на всяко едно от предприятията, тя е включила техните съответни доставки на полипропилен в Общността.

274. Въпреки че със сигурност би било за предпочитане Комисията да беше посочила в решението цифрите, които тя е взела предвид в това отношение, фактът, че тя не го е направила, не би могъл да опорочи решението по никакъв начин по отношение на ищеца, тъй като по време на производството пред Първоинстанционния съд Комисията е представила съответните цифри и ищецът не е оспорил тяхната точност.

275. Следователно при изчисляването на размера на глобата, която е трябвало да бъде наложена на ищеца, Комисията правилно е оценила размера на ищеца на пазара на полипропилен в Общността и това искане следва да бъде отхвърлено.

В. Неправилно отчитане на въздействието на нарушението

276. Ищецът твърди, че Комисията е следвало да вземе предвид действителното поведение на Apic на пазара по отношение на цените и обема - поведение, което може да бъде обяснено независимо от каквото и да е участие в споразумения или съгласувани практики.

277. Алтернативно, той твърди, че каквото и да е участие от негова страна в споразумения или съгласувани практики не е оказало въздействие върху конкуренцията или върху търговията между държавите-членки.

278. Комисията отговаря, че тя е взела предвид като смекчаващо обстоятелство факта, че ценовите инициативи по принцип не са постигнали напълно своята цел; по отношение на останалото тя се позовава на установените факти и на своите аргументи относно въздействието на нарушението върху конкуренцията и върху търговията между държавите-членки.

279. Първоинстанционният съд отбелязва, че Комисията е разграничила два вида въздействие в резултат на нарушението. Първият вид на въздействие се състои във факта, че след споразумяване по време на срещите на целевите цени, всички производители са дали указания на своите офиси по продажбите да изпълнят това ниво на цените; по такъв начин „делите” са представлявали като основа за преговаряне по цените с клиентите. Това е накарало Комисията да заключи, че в настоящия случай доказателствата са показали, че споразумението е довело до значително въздействие на конкурентните условия (решение, точка 74, алинея 2, във връзка с точка 90). Вторият вид въздействие се е състоял във факта, че движенията на цените, определяни за индивидуалните клиенти в сравнение с целевите цени в хода на конкретните ценови инициативи, са били в съответствие с баланса, даден в документацията, открита в помещенията на ICI и другите производители относно изпълнението на ценовите инициативи (решение, точка 74, алинея 6).

280. Първият вид въздействие е бил доказан до необходимия правен стандарт с множеството указания относно цените, дадени от различните производители, които съответстват както помежду си, така и с целевите цени, определени по време на срещите, които явно са били предназначени да служат като основа за преговорни цени с клиентите. Фактът, че Комисията не е открила указания относно цените, издадени от ищеца, не обезсилва това заключение, тъй като въздействието, което е взето предвид при определянето на общото ниво на глобите не е това, което произтича от действителното поведение, което предприятието твърди, че следва, а това, което произтича от съвкупността на нарушението, в което предприятието е участвало.

281. По отношение на въздействието от втория вид следва да бъде отбелязано, че Комисията е посочила в последното тире на точка 108 от решението, че тя е взела предвид при смекчаване на наказанията факта, че ценовите инициативи като цяло не са постигнали напълно своята цел и че като крайно средство не са били предвидени принудителни мерки за осигуряване на спазването на квотите или другите мерки.

282. Тъй като мотивите на решението относно определянето на размера на глобите трябва да бъдат разглеждани в светлината на другите мотиви на решението, следва да бъде установено, че Комисията правилно е взела предвид първия вид въздействие и че тя е взела предвид ограничения характер на втория тип въздействие. В това отношение следва да бъде отбелязано, че ищецът не е посочил по какъв начин ограниченият характер на втория вид въздействие недостатъчно е бил взет предвид при смекчаването на размера на глобите.

283. Първоинстанционният съд също така е отхвърлил аргумента на ищеца в смисъл, че той не би могъл да окаже въздействие на пазара или на търговията между държавите-членки поради малкия си размер на пазара на полипропилен.

284. Следователно искането на ищеца трябва да бъде отхвърлено.

Г. Неправилно отчитане на негативните пазарни условия

285. Ищецът твърди, че наложената му глоба е много по-висока от глобите, наложени от Комисията в Решението Ж от 8 август 1984 г., Група на производителите на цинк (ОВ L 220, стр. 27), в което тя е взела предвид

затрудненото положение във въпросния сектор. От това ищецът прави заключение, че в настоящия случай Комисията не е взела предвид кризисното положение, засягащо производителите на полипропилен.

286. Ищецът продължава да твърди, че глобата също така е прекомерна в сравнение с глобите, наложени от Комисията с нейното решение от 2 ноември 1984 г., *Пероксид* (ОВ L 35, стр. 1), доколкото, първо, засегнатите предприятия по това време не са били в кризисно състояние и единствената цел на тяхното поведение, за което те са били обвинени, би могла да бъде увеличаване на печалбите, и второ, били са наложени много по-ниски глоби, въпреки че решението е било прието, след като политиката на Комисията по отношение на глобите е станала много по-строга.

287. Комисията посочва, че при налагането на наказанията в този случай тя е действала в съответствие с установената политика и с принципите за определяне на глоби, изложени от Съда. Тя посочва, че от 1979 г. тя прилага последователна политика за осигуряване изпълнението на правилата на конкуренцията чрез налагане на по-тежки глоби, по-специално за категориите нарушения, ясно установени в правото на Общността, и за изключително сериозни нарушения, като в настоящия случай, с цел засилване на възпиращия ефект на наказанията. Тази политика е била одобрена от Съда (решение от 7 юни 1983 г. по съединени дела 100/80 - 103/80, *Pioneer/Комисия*, точки 106 и 109, *Recueil*, стр. 182), който също така многократно е приемал, че определянето на наказанията включва оценка на комплексна поредица от фактори (решение от 7 юни 1983 г. по съединени дела 100/80 - 103/80, цитирани по-горе, точка 120, и решение от 8 ноември 1983 г. по съединени дела 96/82 – 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 и 110/82, *IAZ/Комисия*, точка 52, *Recueil*, стр. 3369).

288. Комисията посочва, че тя разполага с изключителната компетентност да извършва такава оценка, която според нея не може да бъде оборена, освен в случай на фактическа или правна грешка. В допълнение към това, Съдът е потвърдил, че решенията на Комисията относно това, какви наказания са необходими, могат да варират според случая, дори ако такива случаи включват подобни ситуации (решение от 12 юли 1979 г. по съединени искове 32/78 и 36 - 82/78, *BMW Belgium/Комисия*, точка 53, 32/78, 36/78 - 82/78, *Recueil*, стр. 2435, и решение от 9 ноември 1983 г., 322/81, цитирано по-горе, точка 111 и следващите).

289. На последно място, Комисията посочва, че тя у приела при смекчаване на размера на глобите, че въпросните предприятия са претърпели значителни загуби от своите полипропиленови операции в продължение на значителен период от време (решение, точка 108), въпреки че тя смята, че тя е била задължена да взема предвид затруднените икономически условия при определянето на размера на глобите за нарушение на конкурентното право.

290. Първоинстанционният съд установява, че, противно на твърденията на ищеца, Комисията е посочила в последното тире на точка 108 от решението, че тя е взела предвид факта, че предприятията се претърпели значителни загуби от техните полипропиленови операции в продължение на значителен период от време, което показва не само това, че Комисията е взела предвид тези загуби, но също и това, че като е направила това, тя е взела предвид и неблагоприятните икономически условия в сектора (решение на Съда от 9 ноември 1983 г., 322/81, цитирано по-горе,

точки 111 и следващите) при определяне, като се вземат предвид също и другите критерии, посочени в точка 108, на общото ниво на глобите, които е следвало да бъдат наложени на предприятията нарушители.

291. Освен това, фактът, че в миналото Комисията е считала с оглед на фактическите обстоятелства, че кризата, засягаща въпросния икономически сектор, следва да бъде взет предвид, не може да задължи Комисията по същия начин да вземе предвид ситуация като в настоящия случай, тъй като е било доказано до необходимия правен стандарт, че предприятията, до които решението е адресирано, са извършили особено сериозно нарушение на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

292. Следователно това искане следва да бъде отхвърлено.

Д. Отсъствие на предишно нарушение

293. Ищецът се жалва, че Комисията не е взела предвид факта, че за разлика от другите производители, Apis никога преди това не е бил обвиняван в нарушение на конкурентното право на Общността.

294. Комисията констатира, че тя не е била правно задължена да наложи по-високи глоби на предприятия, които вече са били преследвани в миналото за нарушения на конкурентното право.

295. Първоинстанционният съд констатира, че фактът, че Комисията в миналото е установила вината на дадено предприятие за нарушаване на конкурентните правила и го е наказала за това, може да се разглежда като утежняващ фактор срещу това предприятие, но че липсата на предишно нарушение е нормалното обстоятелство, което Комисията не е длъжна да взема предвид като смекчаващ фактор, особено когато в настоящия случай става дума за особено ясно нарушение на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО.

296. Следователно това искане трябва да бъде отхвърлено.

Е. Споразумение или съгласувана практика

297. Ищецът твърди, че разграничението между понятията за споразумение и съгласувана практика е релевантно не само за вида отговорност, но също така и за степента на отговорност, която произтича от нарушение на член 85, параграф 1 от Договора за ЕИО, тъй като в случая със съгласуваната практика няма доказателство за съществуването на тайно споразумение.

298. Комисията не приема, че разграничението между тези две понятия е релевантно за степента на отговорност.

299. Първоинстанционният съд отбелязва отново, че е видно от неговата оценка относно доказването на нарушението, че Комисията е имала право да разглежда установеното нарушение едновременно като споразумение и като съгласувана практика, тъй като от установените факти е видно, че различните сключени споразумения и различните осъществявани съгласувани практики са представлявали

част от единна схема, към която ищецът се е придържал чрез участие в тези споразумения и съгласувани практики. Следователно Комисията е действала на основата на правилно характеризиране на нарушението при изчисляването на размера на глобата, която е следвало да бъде наложена на ищеца.

300. Следователно това искане не може да бъде подкрепено.

301. От изложените по-горе съображения следва, че глобата, наложена на ищеца, съответства на тежестта на нарушението на правилата на Общността относно конкуренцията, за което е установено, че ищецът е извършил, но трябва да бъде намалена поради по-кратката продължителност на нарушението.

302. В тази връзка Първоинстанционният съд констатира преди всичко, че продължителността на нарушението е се намалява с четиринадесет месеца от общо 62, тъй като Комисията не е доказала участието в нарушението през периода от някъде през м. ноември 1977 г. до края на 1978 г. или началото на 1979 г. Независимо от това, Комисията вече е взела предвид при определянето на размера на глобите факта, че механизмът, чрез който нарушението е било предвидено да функционира, не е бил напълно изграден приблизително до началото на 1979 г. (решение, точка 105, последна алинея).

303. Второ, продължителността на нарушението се намалява с два месеца, тъй като нарушението не е било доказано до необходимия правен стандарт по отношение на периода от края на м. октомври 1982 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г. Изключителната тежест на нарушението през тези два месеца следва да се вземе предвид в това отношение.

304. Трето, след средата на 1982 г., с изключение на информирането от страна на ищеца на ICI в края на м. октомври 1982 г. относно очакванията за неговите обеми на продажбите, Комисията не е доказала, че ищецът е участвал в който и да е от елементите на нарушението.

305. Четвърто, ищецът не е участвал в мерките, имащи за цел да улеснят прилагането на ценовите инициативи, дори в тези, които са били приети през периода преди средата на 1982 г.

306. От посоченото по-горе следва, че размерът на наложената глоба на ищеца трябва да бъде намален с 40 %.

По съдебните разноски

307. По силата на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Независимо от това, според член 87, параграф 3, Съдът може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, или поради изключителни обстоятелства. Тъй като искът е уважен отчасти и всяка от страните е направила искане за присъждане на съдебните разноски, всяка от страните следва да понесе направените от нея разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (първи състав) реши:

1. Отменя член 1 от Решение на Комисията от 23 април 1986 г. (IV/31.149 - Полипропилен, ОВ L 230, стр. 1), доколкото с него се установява, че Anic е участвал:

- в нарушението преди края на 1978 г. или началото на 1979 г. и след края на м. октомври 1982 г.;

- в системата от редовни срещи на производителите на полипропилен, в ценовите инициативи и в ограничението на месечните продажби в сравнение с предходен период, след средата на 1982 г.;

- в мерките, насочени към улесняване на изпълнението на ценовите инициативи.

2. Определя размера на наложената глоба на ищеца в член 3 от решението на 450 000 ECU, тоест 662 215 500 ITL.

3. Отхвърля останалата част от иска.

4. Осъжда страните да заплатят направените от тях разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 декември 1991 година.

Подписи